د افغان ننګ ويب پاڼه
خپلواکه ناپيلې، ټولنيزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

Ketabton.com

لنډې کيسې

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ المريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: ګل رحمن رحماني
مبایل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
بریښنالیک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انترنیت خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي د ی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته!

رحماني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکلړ

گڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسمشراند یښنې	
۳	وه دتوروغروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوګو	
۷	سپین دېوالونه	
۸	دسیندناوې	
۹	دځنګل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
١٤	زنداني	
١٥	کتیبه لیکونکی	
١٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینو لمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکو لمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
٢٤	د وروستي فصل یو څو پاڼې...	

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

درنو لوستونکو !زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم او په کیسوکې کیسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې یې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کیسې زما لومړۍ هغه دي دغه کیسو سوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پیدا کړې وې او دځینو دلیکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نود کیسې له لوستلو وروسته مې ولیکلې او تاسې ته یې وړاندې کوم زه دانه وایم چې په تول پوره کیسې مې لیکلې خو لږ تر لږه دداستاني ادب دیوه مینه وال دډالۍ په توګه یې قبولې کړئ او بیا مشورې راکړئ چې تردې ښې کیسې ولیکم.

داهم باید ووایم چې دغه شل کیسې مې دراډیو او نټ له لارې تر اوریدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله یم چې په کتابې بڼه یې هم دررسوم.

په تلو تلوکې دګودرخپروندیې ټولنې له درانه مشرا وملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صیب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زما دغه کتاب هم زما دنوورکتابونو په څېر تاسې ته درسوي او تل یې لیکلو ته هڅولی یم ، له زلمي کمپوزر او کشرلیکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې او پوښتنې یې په خپلو هنرمند وګوتو جوړه کړه له درانه مجیب الرحمن احساس نه چې دغه کیسې یې یوځل بیا ولوستې او څه یې وربانډې ولیکل له تاسې درنو مننه چې زما دوروستي فصل پاڼې اوړوی.

ګل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډیو دخپرومدیریت

۱۳۸۸دکب اوومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر اندېښنې

د گل خاني ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخواني شان شوکت ولاړه وه نری شمال لگېده او مرغانو شورماشور جوړ کړی وو ، توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به يې د ماڼۍ په رنگينو پردو او ښيښو سترگې ولگېدې ببرته به د شنه اسمان په لوړ والوتې او د نورو توتکيتو په سيل کې به ورگډې شوې د سهار لمر هم د ورېځو په جال کې راگير وو او رڼايي پيکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په يوه اوږده د هلېز کې يې د سرو قالينو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکيو يې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راڅرگندې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن يې ولې فکرونو گډ اوو ډ دي او د اندېښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار يوې لويې کړکۍ ته ورغی غوښتل يې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکيو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شا ته شو په څېرڅېرې توتکيو ته وکتل او په تندي کې يې د قهر گونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم را ته غوصه دي ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بيا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځا لې نه جوړوي پخوا خوبه د دې ماڼۍ هره برخه او چت د دوی له ځالو ډک وو خو اوس يوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر د دوی سره څه کړي؟

خپلـــه قـــره قلـــي يـــې پـــه لاس کـــې وا خيـــسته يـــوه مـــلازم تـــه يـــې ورغږ کـــړ بچيم اينجه بيا....

وړانـــدې ولاړ مـــلازم پـــه لړزېـــدلو قدمونو د ولسمـــشر مخکې ســـلا مـــي وو لـــه

ولسمشر په خندنی لهجه ورته وويل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځا لې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته يې وکتل او زيا ته يې کړه

صيب.. صيب...موږ خو هېڅ نه دي ورته ويلي

ولسمشر غوصه شو نو بيا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سرښکته وا چولو او زيا ته يې کړه

ص.ص..ص...صيب......

د گلخاني د سا تونکو مشروا يي چې د ماڼۍ رنگ خرابوي داځل موو ر ته معماران ان له اروپا نه راوستي وو ډېره قيمته يې رنگ کړې روپۍ يې تراوسه پاتې دي.....

دولسمـشر غوصه سـړه شوه پـه تـالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ، پـه کړکيـو کې اېښې گلدانونه يې يو يو له نظره تېرکړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټيو يې له ده نه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دځان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوټکیوپه څېر له ماخفه دي مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توټکی په دایروي کړیوکې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شود خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما ښۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیالونوکې ډېر وړاندې لاړو وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کال په جشن کې دې ماڼۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه ماڼۍ ټوله توټکیواودنورورنګارنګ مرغانوشورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې وربانـدې ګرمې شوې پا چا هم دی بې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ وروا چوله هغه وخت ټوله ما ښۍ دولس له مشرانواوښاریا نو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېڅا هم تالا شي نه کړدما ښۍ پیره دارانو هرچا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په ځمکه ایښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودما ښۍ په مینځ کې په پا چادګلونو باران جوړ وو ،هره خوادګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه اوسندرغا ړودخوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بارله سندرغاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل.

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه ځوسوالګرو ماشومانو لارویانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارن له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټریې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره دسړک وړاندې غاړې ته پرمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سریې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاورباندې غږکړ

جلالتماب !وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال اباد ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه د تو روغرو شپونکیه!

د ژمي په يوه ساړه مازديگرمو ټول د کلي د جومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو
وړو او لويانو ټولوله ځانونو گرم پټوگا ن تاو وکړي وو او گرمې کورتۍ يې په تن وې لمر د نورو ورځو په خلاف
خوړ اتود وو خو غرونه او درې له واورو داسې ډکې وې چې يوازې کږې ورې لارې او دوړاندې کروندو ويالې
او لښتې د ښامارانو په څېر تورما لومېدل د جومات په برنډه د کليوالو شور زوږ ترنږدې کورونو ښه رسيده له
ټولو بامونو خړ دودونه او چتېدل او له دود کش و شني لو خوړي تاو بدي
د باغونو او کروندو په لغړو ونوکې د کارغانو او ازونه او چتېدل په برنډه ناست کليوال هر څوک په خپلو کې
لگيا وو چا قطار چادولس بچې کول وړاندې څو سپين ږيرو د ځارويو په ناروغۍ خبرې کولې خو کله چې به
د ملا صاحب د راتلو غږ شو ټول ناست کليوال به داسې غلي شول لکه د مرغانو په سيل چې باښه ورگډ شي
خو د ملا صاحب په ځای به چې بل څوک له جوماته راووتل بيا به هم هغه شور ما شور جوړ شو
گلاب اکا بيا د دي هر څه نه بې پروا خپل فکرونه کول ښی لاس يې په تندي د چترۍ په څېر نيولی وو او سترگې يې
د مخامخ غره لوړو څنډو ته نيولې وې چې سيليو يې له سره وا ورې الوزولې او لمر ته د هنداري په څېر ځلا
د هر چا سترگو ته رسېده يوازې لوړ کمرونه غرني ونې او د بوټو سرونه له واورو راوتلي ښکارېدل گلاب اکا هم
ښايي د نورو ما لداروکليوالو په څېر دې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واورې والوزي او د هغه
دوړو مېږو او وزورمه به د څر لپاره ووزي
گلاب اکا همداسې په فکرونو کې ډوب وو چې نا څاپه يې په برنډه ناستو کسانو ته سترگي ورواړولې او په
لوړ اوازيې وويل هاغه وگورئ!
هغه...ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې د گلاب ا کا خواته په حيرانۍ وکتل هغه له ځايه
او چت شو اوگوته يې دا شارې په دود د مخامخ او چت غره سرته ونيوه
هغه په واورو کې بند بنياد م درته يادوم د مخامخ غره په سر يو انسان چې په سيوري کې د ما شوم په
څېر ښکارېده په واورو کې ترگونډو پورې پټ وو او پرلپسې تند يکونه يې خوړل.
گلاب اکا يو دوه قدمه وړاندې واخيستل او بيا په خبرو شو
هلکا نو کوم نابلده مسافر دی زمونږ کوم کليوال کله هم په دې وژونکې لاره نه راځي که يې پښه خطا شوه
کندو ته لوېږي او يا به هم سيند ته او که دا نه وي نو کوم برف کوچ ضرور پرې راځي دې اجل نيولي ته زمونږ او ازهم
نه ورسيږي تاسې درې څلور کسه په منډه ورشی که موبچ کړ لوی ثواب به مو گټلی وي هلئ بيړه وکړئ
څلور کسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوگا ن له ځانه تاو کړل او په منډه د غره په لور روان شول.
د ما ښا م له جمعې وروسته ټول کليوال په جومات کې د تبۍ په سرراغونډ وو او هغه پنځلس کلن هلک ته يې
کتل کوم چې يخ کرخت کړی وو د خبروتوان يې نه درلود خو هرچا ته يې حيران حيران کتل لکه چې کوم خوب
گوري گلاب اکا پرلپسې چا يې کولو د گرموشيدو او چا يو غوړيونه يې ورکول کليوا ل چې د نا اشنا هلک له
خبرو کولو نا هيلي شول ټول خپلو کورونو ته ولاړل په ټول کلي کې د دغي نا ا شنا هلک د راتلو کيسه خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په جومات کې يوا ځې ګلاب اکا او ملاصاحب له هغه سره پاتې وو په کلي کې د پخې شپې تيارې مخ په خورېدو وې چې د جومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړ او په خبرو راغي
هغه خپل نوم اسلم وښود ديوې غرنۍ سيمې او سېدونکی وو ويل چې يوه اوني وړاندې يې مور مړه شوې ژوند يې په کورکې تريخ ؤ دموريوزوی ؤ خود مور له مرګ وروسته يې پلار او ميرې مور د کورخوشي کولوته يې مجبورکړ.
اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤ پلار يې شپني پرې پيل کړې وه د خپلې رمې ترڅنګ به يې د نورو خلکو مېږې اووزې هم په بيه ورته څرولې خو کله چې د هغه پلار خپله رمه خرڅه کړه او څوورځې پس د اسلم ناروغې مور د هغه د پلار تروهلو لاندې ساه ورکړه نو د کوچني اسلم پاتې کېدل يې هم په کورکې بې ضرورته وبلل نو ځکه يې تېره شپه په سړو کې له کوره وشړلو

***

دادکلو نو پخوا خبره ده او اوس د کلي په پخوا نيو کېسو کې را ځي اسلم په دوو ورځو کې روغ رمټ شو ډېر ساده او نېک هلک ؤ حتی د خپل کلي او څو غرونو پرته يې بل ځای هم نوو ليدلی هغه نور د تل لپاره زمونږ د کلي شو د ژمي په موسم کې به يې د جومات خادمي کوله او په نورو موسمونو کې به يې په پورې درو او غرونو کې د کلي رمه څروله ډېر به له مينې اسلمی هم ورته ويل، په کلي کې کور په کوربلد ؤ او چا هم سترترې نه کولو ګلاب اکا بيا هغه څوک ؤ چې ترټولو په اسلم زيات مهربان ؤ
د ژمي په موسمونو کې به چې کله کليوال د جومات په برنډه را ټول شول نو اسلم ته به يې کلونه وړاندې د هغه دراتلو کېسه کوله چې څه ډول يوه ورځ د پورې غره په څنډه دوی ليدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خو د هغه د پلار د کور څه پته نه وه د يوه خوړ په غاړه د دوی د کوريو نړيدلی د يوال ولاړ وو نور هرڅه سيلاب وړي وو ،په کرونده او يا په غره کې به چې اسلم هرچا ته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ او سندرې به يې پرې غږولې کله به چې د کلي په پورې غرونو کې او يا د شنو خوړونو په غاړه د اسلمي د شپيلۍ اوازاو چت شو نو هرچا به ورته يوه شېبه غوږ نيوه او د هغه توره لمرسېزلې څېره به يې په خيال کې وروګرځېده.
د کلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بيا نو نه چاد کو مې مېږې يا وزې دور کېدو خبرو اورېد او نه هم کوم کرونده ګر زمونږ د کلي له لويې رمې نه د کلي سپين ږيرو ته شکايت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې د ېرش کلن ځوان دی ډېر کم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږ د کلي شاوخوا نورو کلو کې هم په شپونکي مشهوردی.
دده له برکته په تېرو پنځلسو ،شپاړسو کلنو کې د هر کليوال له پنځو شپږو ميږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی يې په يوه سر په غرونو او رغونو کې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کاردا کړی چې هغه ته د ټولو کليوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅو دده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي او کورې ودان کړي هغه وايي چې اسلمی په دوې حق لري چې د خپل بچي په څېر واده ورته وکړي.

***

داوړي په يوه ټکنده غرمه د کلي کروند ګرد ګلاب اکا د کروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوړ غږ خبرې کولې او د ټوکو ټکا لو غږونه ان تر کلي رسېدل ګلاب اکا د پورې غره په لورکتل او د ډوډۍ لپاره يې د اسلمي د راتلو انتظا رکاوه خو په وړاندې غرونو کې د الوتکو پروازونه او ډز او ډوزيې فکر خراب کړی وو کله به يې په کوم کليوال غږ کړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زيا ن ونه رسېږي خو هرچا به په خندا ځواب ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه یې کوي په دې ورځ ترمازدیګره کروندو ته رانغی ما ښا م تیاره په خوربدووه خو د رمې او شپونکې څه درک نه وو څو کلیوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نیمه شپه یې دیوې ژورې کندې ترڅنګ د سپوږمۍ رڼا ته یو ټپي ټپي لمرسېزلی جسد پیدا کړشاو خوا مېږواووزو شوراو زوږ جوړکړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا یي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه ووچې دکورکارونه دې ترسره کړي او تر ټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وګټي خوجا ن محمد دخپلو همزولو او ټولګیوالو سیا لۍ نیو لی وو او بیاله لیسې نه هم دویم نمره فارغ شو پلا رته یې وویل چې کشر ورورخان محمد یې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوریې دراګرځولو څوک نه وو دکا نکورله پایلو اعلا نېدو وروسته څرګنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجینرۍ پوهنځي ته دمحصلینو په اصطلاح په جګو سترګو بریا لی شوی دی.

زده کړه یې دیو عالم اقتصا دي ستونزو سره پیل کړه دکورنۍ یې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلګښت پیسې ورکړي چې د یوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي او دمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجینرۍ پوهنځي د یوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وې چې کمپیوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټو لګي ګې هم کمپیوټرنه درلود او دملګرو له کمپیوټرنه یې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوریتو نو سره یوځا ی تېربدل د پنځم ټو لګي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پایلې ا علا ن شوې نوا نجینرجا ن محمد په کې لومړی اوورا نګه په کې دویم نمره وه ورا نګې به ښا یي پیسې اووا سطې او یا هم ښایست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول ګنا ه وه هغه هرڅه په خپل لیاقت ترلاسه کړي وو خوله وړانګې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به یې وپوښتل نو په ټوکه به یې زیاته کړه

دد هقا ن زوی او انجینري ! له خدای مې جارکړې یوه پیسه یې په جیب کې نشته اوبیا اول نمره ګي کوي په اوسنۍ زمانه کې یوازې عقل او لیاقت هم په دردنه خوري خونورو ټولګیوالو اویا هم دوړانګې ملګرو چې د جان محمد لیاقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تویولې

* * *

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پیسې ورسر ه خلاصې شوې او دنوو چپټرونو لپاره یوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بیا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپل ًپټوکې نغښتي روان شو په څلورلارې کې ګڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خوا کتل چې د کوم ما لدارګوما ن پرې کېد ه ګڼه ګوڼه دومره زیاته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرو مزدورانو دانجینرجا ن محمد په خوا کتل فکریې کاوه چې کوم مزدوریې په کاردی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترګې ترې وا ړولې یوه سپین ږیري خپل ملګري ته خوله جینګه کړه او بیا یې په سترګو کې جا ن محمد ته اشاره وکړه

دې هم مزدوري کوي ... ! کواره یې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حیران ولاړوو په موټرونوکې خلک راتلل او مزدوران یې له ځا ن سر ه بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمدلا همغسې ولاړ وو یوه اوبله پښه یې تکیه کوله نور یې زړه تنګ شو څو قدمه وړاندې لاړ د سړک غاړې ته ودرېد څو دقیقې نه وې تېرې چې یو ه توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورلاودرېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلومېده چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ

الکه مزدوري کوې ؟

جانمحمد وروړاندې شو

هو نوڅه دسیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووایي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیوې ورځې کاردی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پاخه سړک په سریوه ښکلي کانکریټي کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له ښوبرنډو اوسمنټي برنډو اوشنو وسپنیزو پنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړي لږغوصه شو ورته ویې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لرو جان محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې دسړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ایجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریوخلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېد لې وې اوډول ډول ګلونودسهار هوا ښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یوه نجلۍ چې سا لو یې په اوږوکې پروت وو رانغوته سړي پرې غږکړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللی وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره !!!

۱۳۸۸ د نېکمرغه لوی اختردویمه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواري ماما!

په لومړیودوه دریوورځوکې دومره تنګ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لګېده اونه مې یارا ن دخپلې خو ښې وو ،موږ درې واړه دتا شکند ښار په زړه کې دخورشید په نامه لویه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه یې دبهرنیو محصلینو لپاره وه او د لوست لپاره یې هر ډول اسا نتیاوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له ګڼو هېوادونو په سلګونو محصلین داسلامیاتو اقتصاد او ادبیا تودزده کړې لپاره دتا شکندپه خوارا تلل له افغانستانه زه اوزما ملګری شاه محمد یوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پیل کړه له څوورځوورو سته مو خپل یوبل هېوادوا ل سید ګلاب هم پیدا کړ هغه ډېرپخوارا غلی وو اوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ماهم هغه وخت وپېژنده چې کله یې په یوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما یې په کارت کې نوم ولیده پوه شوم چې افغان دی کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن یې ؟نو په خوږه شینواري لهجه یې ځان رامعرفي کړ او د لین په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زیات زما په لیدوخوښ شوی دواړه په غونډه کې یوځای کښنا ستو دافغا نستا ن اوخپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروسته له دې ورسره ملګری شوم دریوواړوپه یوه کوټه کې ژوند کاوه اودتا شکندله ښکلومنظرومو خوندا خیسته هغه بلدوواوهره خوابه یې ګرځولو موږ به ورته یوازې شینواري صیب وایه چې ښه ورسره اشنا شوونوم یې شینواري ماما شو هغه هم په دې چې یوه ورځ مودیوه افغاني سندرغاړې سندره اورېده چې ویل یې

وه شینواري ماما—ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامینه–ستادیارۍ نه شته مزه

له پېژندګلوی ، ملګرۍ اوله دغه سندرې څومیا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او یوه شېبه هم یود بله نه جدا کېدو خوکله په موچې هغه ته شینواري ماما وویل په رنګ کې به یې بدلون راغی اولږ به غوصه شو په شینواري ماماموورو وروشهورکړماته به شاه محمدویل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې لیدل چې څوتاشکند یانوهم ورته شینواري ماما ویل له هغه نه ورو ورو د ګلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوی ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دانوم یې بې پوښتنې ورته اخیسته خووروسته ګلاب هم راسره عا دي شو یوه ورځ مې دکوټې په وره ولیکل چې د شینواري ماما جونګړه کله چې راغی نو هېڅ یې هم ونه ویل زه پوهېدم چې له دې نامه سره یې عادت شوی خوزه نه وم خبرچې په دې نامه څومره خفه کېږي له هغه سره له ملګرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ یې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکې چې ما ته معلومه وی چې هغه په زړه کې په دې نامه څومره ځورېږي یوه ورځ مازدیګر چې کوټې ته لاړم یوه ګاونډي محصل راته وویل چې شینواری ماما خپل کالي له کوټې یوړ ل اودغه لیک یې ستا په نوم راکړپه سترګو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله یوازې دا په کې لیکل شوي وو

ملګریه!

تازما خفګا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته ګلاب شم په ماپسې مه ګرځه تا سې ښه و ختونه ولری

خدای پاما ن !

سید ګلاب اوستا پخوا نی خفه شینواری ماما

دلیک په لوستو مې نا څاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه شینواريِ ماما_ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامینه_ستادیارۍ نه شته مزه

په یوه شپېه کې دمنزل دهلېزته په لسګونوکسا ن راووتل اوما ته یې حیران حیران کتل ځینې چې ډېرمصروف وویوازې به یې دومره وویل چې
دېوانه شده !

اوبیابه بېرته کوټې ته ننوتل

څو جرګې مې په هغه پسې وا ستو لې اوخپله هم غذرته ورغلم خود خپلوازربا یې ملګرو څخه بیازموږ خواته رانه غی زه پوه شوم چې د هغه یوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه یې اورو چې خوب نه وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې لیکل شوي د شینواريِ ماما...خوجونګړه یې ورڅخه ورانه شوې ده اوشینواريِ مامادومر کلکه توبه ابستلې چې ترمرګه به یې هم ماته نه کړي.

غوګو

زموږ په د فترکې به چې یو ه شپېه هم ریس بلې خواته شواو یا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بیا مو په بهادرصیب چې موږ په خپلو مینځو کې په غوګومشهورکړی وووردا نګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همدا سې دچا یویا ډوډۍ په مهال به هم دټولو دخبروموضوع هغه وو یوه به له ډاکتر میرویس نه وپو ښتل ډاکترصیب غټ غوږونه په انسا ن کې څه اهمیت لري ؟

ډاکترصیب که څه هم ترټولوزیات دخنداګوډی ووخوپه دې وخت کې به یې ځان دومره جدي کړچې ته به وا یې ریښتیا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به یې وویل

والله خبره داده چې دلو یوغوږونودخاوندا نوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپا ل کتوونکي و ایي چې د لویو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هېڅ ځای یې کارنه بندېږي خوکله به چې نورله خندادټینګې نه ووډاکتربه جدي شو

په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدا ښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو دغوګونه به چې نوروارپا رخطاوونو موسک به شو
اویوازې دومره به یې وویل

هوکنه ډاکترصیب سمه خبره کوي تاسې پانتونیان او ما تر نهمه مکتب ویلی خو دادي ستاسې نه لوړمعاش اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږ ټول داسې کسا ن وو چې د پېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس هغه دچاخبره حالاتوسره یوځا ی کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولایت اوسېدونکی وو چې په کابل کې یې دټاکنوپه دفترکې دنده اخیستې وه ، داکترمیرویس دطب پوهنځي دوروستي کا ل محصل اواوس یې رخصتي وه ،زه خبریال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همدا سې احمد زبیر دمعا ملاتو لارښود دفتر درلود سبحان الله بیادپوهنې وزارت ماموروخویووخت یې په کوم بل دفترکې له ریس

(c) ketabton.com: The Digital Library

صيب سره پېژند ګلوي شوې وه او اوس يې نرګونديز ده دنګې ترسره کولې خو دمجلس ما لګه مو يوازې غوګوو.

کومه ورځ خبره ان ترريسه رسېدلي وه کيسه داسې وه چې يونوی ملازم مو نيولی وو زموږ له خولې يې غوګوغوګواورېدلي وو فکر يې کاوه چې د هغه نوم ريښتيا هم غوګودی يوه ورځ بهادر کوم مکتوب ورکړی وو چې د ريس دفترته يې يوسي خو کله چې ريس ته ورغلی وو نو ورته ويلي وو چې مامور غوګوصيب را کړ

ريس غوصه زموږ دفترته راغی او د غوګو پوښتنه يې وکړه لومړی غوصه وو خو کله چې پوه شو نو بيا له خندا نه ټينګېده دا يې هم پسې زياته کړه چې زه کله د بهادر دفترته ځم نو ماته يې شاوي خو اول يې غوږونه راته ښکاري

يوه ورځ ملازم دا خبار په لوستلو بوخت وو او جالبو معلوما تو پا نه يې را اړولې چې نا څاپه يې را منډه کړه او غوګوته يې اخبار ورکړ

غو....وبښی بهادر خانه ته دغه مطلب وګوره

غوګو په غوصه د اخبار پا ڼې وويله خو اخبار يې د ملازم په مخ وويشت

ما چې اخبار را پورته کړ نو نيمه پاڼه مطلب يې د هغو کسانو په اړه ليکلی وو چې لوی غوږونه لري

يوځای يې ليکلي وو چې دلويو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شيطا نتـه ډک وي. نه ډېر يخ او نـه هم ډېرې ګرمۍ ته دټينګې دي ، ډېر زرتېروځي او هسې په مفتوکې لويو پوړيو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران را بانـدې راغونډ شوي وو او دفتر خندا ګا نو په اسرا خيستی وو.

ما ليدل چې کله به بهادر يوازې شو نو دتشناب هنداري ته به ولاړ او خپلو غوږونو ته به يې کتل خو ترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر ميرويس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته يې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې د دفتر په موټر کې دکور په خوا تلونو ډاکتر به له لوی لاس غوګو داسې ځا ی کښنولو چې دخنګ په هنداره کې به يې خپره ښکارېده

بيابه يې په ډېرپورغږکړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لار او يا ترا فيکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تر دفتر او کورنو به مو له خندا زړونه خوږېدل او بهادر به يوازې له خندا او زه خوله نيولې و ه ښه مې په يـاد دي چـې د پنجـشنبې پـه ورځ دمېټنـګ پـه خونـه کـې ناسـت وو او دريـس صـيب دراتلـو انتظارموکـاوه بهادر د ډاکتر خوا ته وروکتل

ډاکترصيب نور به نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولوو خندل

ډاکتر هم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږوصيب زه پوهنتون خو لکه سرا و غوږونو سره تړلي يو

او...

بهادر يې خبره ورپرې کړه

ډېرشيطا ن يې خوددې په ځای دی چې وترنزي ويلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ويله چې په غوږونوکې تخصص اخيستل کېدلی بهادر غاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته وو ايه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکتر له خندا لاس په خوله کېښنود

غوږوصيب د مونوګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پہ انسا ن کې دغوږونو اهمیت

ټولو وخندل اورئیس صیب راننوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ په ټولو خوبونه حرام وو اووخت راباندې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوته موهېڅ پام هم نه وو يوه ورځ رئیس ویل چې درایوله شمېرنې وړاندې هرڅوک کولی شي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همداسې وشول ټولو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ په کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوړ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتي ریس هومره وونورامکا نات خو په ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نه وو دویمه ورځ درئیس صیب په دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو په وزیراکبر خا ن کې د ی ټول په بېړه ورغلو باډي ګارډان اوسا تو نکي موراسره کړل

ګورو چې په روغتون کې پروت دی له ګوتې اوسرنه یې بنداژونه تاوودي دپولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته په خبروشو

صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنه پرې کړې په غزني کې یې له خپل موټره ښکته کړی غلطي یې داوه چې ستا سې ددفترکارت یې ورسره نیولی دپولیسوافسر زموږد رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکترویل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایی

خوموږ ټول سلګوواخیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردراپورته کېدوناکامه هڅه وکړه

اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وایي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ له سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نه لري ، نور یې لاس اوپښې و چې وې خولا یې هم دستړیا احسا س نه کاوه اوپه شوق سره دکورپه انګړکې په کارونو بوختېه وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډ کړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړي ګډاووډ پراته وو خو په ټول ا نګړ کې دلمدې خاورې ښکلی بوی خوروو چې په هرچاښه لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ به چې په دېواله هرڅړۍ راتېرکړنوله زينې به راښکته شوه او څو قدمه به شاته بيابه يې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپين رنګ به يې غوره کړی وو هغه په انګړ کې يوازې وه موريې فصل ته غوا بېولې وه او پلار يې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونواو ګلا نوکې مرغۍ چو نېد لې چې يوه ښکلې سمفو ني يې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړتول کا رونه يې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه يوګيلاس اوبه يې وڅښې اوبيا يې دېوالونوته وکتل چې تاوده لمرله وچولوروسته سپين رنګ ورکړی وو په زړه کې يې دخو ښۍ يو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبيا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلې ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه نه لوربږي

بېرته له ځايه پا څېده لوښي يې ووينځل خوپا م يې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي يې راوانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره به تږي وی کا شکې سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وايي څوډولچې اوبه يې ورواچولې

مخ اولاسونه يې لانه وو ينځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوايوه رمباړه وکړه په شونډويې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوريې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدايه څومره به ستړې وي

دروازه يې خلاصه کړه يوه سپين سرې ښځه دزېړې غواشاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ يې لاسونه ښکل کړل اوبيا يې پنډه ورنه واخيسته غوايي په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبيا يې له تناره نه چايجوشه راوا خيسته اومورته يې وروړه

خودمورتبعه يې دمعمول خلاف يو څه جوړه نه وه غوټۍ ګيلاس ورته کېښوداوورنه ويې پوښتل

مورجانې ولې خفه يې ؟

موريې سوړاوسيلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بيا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کليوال هم ورسره وو اوس به ميدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بيايې دچايوګيلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته يې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خيرنه ورکوي کاشکې ته يوځل په خيرپه خپل کورشوې وی هم خيردی اخير مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې يې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپين کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موريې سوړاوسيلی وکړ

ويښ لورې !زه چې ستاپه منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره يې لړپه چورت کې لاړه بيايې ترژبه لاندې وويل

نورنوبې ځالې مرغان يو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چايو درې څلورپيالې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسيدا ګل کاکا يوم په لاس راننوت په څېره يې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې يوم يې ګزارکړدغواپه شايې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغی غوټۍ يې په سرښکل کړه اوترڅنګ يې کېښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغوټۍ پلاره خیرت خو ووځه یې ویل

سید اګل سرو خوځولو او اوږدا وسیلی یې وکړ

نورنه کېږي وېل یې چې په پرده کې ډالرو اخلی او کورونه مو پرېږدی

چې زموږ عسکر دلته نه ځایېږي ویل یې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله او ګمبېږي کې ځایونه درکوو چې له سره یې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لوروا ده مې ترسره شي هسې مو د کور د بوالونه دومره سپین کړي دي دا کورنور زمونږه نه د ی... د سید اګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې.

خو غوټۍ په ځای کې رانېغه شوه

پلاره له دې ښکلی کور په ټوله دنیا کې نه شو پیدا کولی د ګلا ن د انګوروتاکونه او ونې ما ټول د ځا ه له اوبونه په ډولچه رالوی او اوس ورسره مره بې وفا یي وکړو له دې نه ښکلی په ټوله دنیا کې نشته زه بل کور ته قدم هم نه درسره اخلم

د پلار په شونډو یې موسکا خوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کوې ستا خوهسې هم دلته شمارو ځۍ پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه او دا نګوردتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ ماز دیګر په هوا کې الوتکې تاوېدلې اولاندې امریکایي سرتېرې تروره ګرځېدل یوه قومندان د خپل ژباړن په مرسته د کلي له مشرانو هیله کوله چې پیسې واخلي او ترسبا پورې کورنه خالي کړي.

سهارو ختي له مجبوریته د ټولو کډې ترل شوې وې او له یوې مخې په موټرونو کې باربدلې

د سید اګل کاکا دروازې په وره کې یوه ما شین ولاړ وو چې دلوې خولې سیورې یې د هغو ی ا نګړته رسېدو په یوه وړکي موټرکې د دوی ټول کالي په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شین خوله را ښکته کړه اوورسره دما شین په سپټ کې د نا ست شین سترګي په خوله خندا را غله.

ما شین له یوې جټکې سره انګړته ننوت اوله یوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپین شوي د بوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولوېده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

د غوټۍ د زړه د نیا هم د همدغه سپینو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه او دکډې موټرېې په ګردونو کې له کلي پناه شو

۲۱\۱۱\۲۰۰۹ نومبر جلا ل اباد ښار

د سیند ناوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سندرو او چمبو اوازونه تر ډېرو لرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا د گرو پونو رڼا وه د مدير جمال د کلا په انگړ کې کله هم دومره رڼا گانې او مېلمانه چانو وليدلي له دروازې نه به چې دننوو ښځو کومه ډله له ماشومانو سره يو ځای راننوتله نو د په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځای ورکړ.

دې ډېوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووايي هرچا په سندرو کې سيالي کوله مدير جمال چې به کله د مېلمنو له کوټې د ښځو د ناستو خونو او برنډې ته راغی نو ضرور به يې د خپلې مشرې لور ډېوې خوا ته يو نظر ورکتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيندلې.

ډېوه د ناوې په سره جوړه کې د شهزادگۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينگار سره يو په دوه شوې وه خوله سترگو يې در وانو او ښکو په راز څوک نه پو هېدل سندرغاړو نجونو به چې ډېوې ته پام شو او د هغې روانې او ښکې به يې وليدلې نو په ټوکو او خنداگانو به سرشوې او سندرو ته به يې زور ورکړ.....

نجلۍ ودېږې خوشحا لېږې

په سترگو ژاړې په زړه گوړې ما توينه

شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه......

په همدې وخت کې به چې مدير جمال راغی نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه........

خويندو ډېوه لو رمې خوشحاله وساتئ ما دکلي روا جونه مات کړل ما ته دا فرق نلرې چې ناوې مې د کوره وځي که راځي هرڅنگه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله واده شي دا ترټولو لويه خوشحالي ده نور خلک د خپلې لور په واده کېدو خواشيني وي خو تاسو وگورئ چې زه د خوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم راکړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيال نشته هرپلار بايد د خپلې لور د ښه راتلونکې په فکر کې وه اوسي.

زه بياهم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خو ناقص العقله وي د ښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جانداد خياط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې بړستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وگوري اخر ما خو ټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به د نورو ميلمنو خواته ورغی، دناوينو په حجره کې هم دکلو ځوانانو ډول ډول خبرې کولې چا به د جانداد دزوی سلام چې خلکو سلا مک باله ستاينه کوله د هغې اود ډېوې د پټې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بياد ملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس د مدير جمال زوم کېدود شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف وُ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده په ټول انگړکې دلمدو نکريزو ښکلی بوی خور وو او هرڅوک دخوب ټاليو زنگول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتيا خوره شوه ډېوې داوښکو ډکې سترگې وغړولې ترڅنگ يې څوهمزولې په خواږه خوب ودې وې. دنکريزو او عطرونو ښکلي بويونو دکوټې فضا نيولې وه .ډېوې سترگې وموښلې په ځای کې کښيناسته او خپل جوړکړی پلان يې په ذهن کې راواست.

يوه شيبه يې سرپه زنگون کېښود د سلام غمجنه څېره يې په ذهن کې وگرځېده زړه يې درد وکړاو د ځايه پاڅېده په بيړه يې له الماری څخه زړې جامې راوا خستې له ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينگار ټول ځيزونه لرې کړل زړې جامې يې واغوستې او په غلو قدمونو يې د دروازې په لور حرکت پيل کړ، له يوه تياره دهليز تر تېرېدو وروسته انگړته ورسېده په انگړکې تياره او چوپتيا خوره وه پاس اسمان ته يې وکتل ستورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر گکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تگ ته یې دا نگړدونو او دبوټو په خواکې دوام ورکړ.

له وړاندې حجرې نه هم دنارینوو غږونه نه راتلل او نه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسان دغو ښودد پگونو ترڅنگ نغري ته ناست وو او په خپلو منځونو کې یې غلې غلې خبرې کولې.......

ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړ خو وازه نشوه او یوډول اواز ترېنه پورته شو په بیړه د کلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتي هغه سوري ته ورسېد چې د انګړونوته دویالې له لښتي نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لاندې ولاړه وه او یوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخو سلگیو ډک وو .

ورخطاړوه لکه چې څوک یې څاري دپلارد کلا خواته یې وکتل خو په تیاروکې هېڅ څیزنه ښکارېده.

هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترگو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.

دسیند دمستو څپو شوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه .....

زه دهمدې سیند دڅپونوسره ځم .....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم تورداغ نه لگوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځکېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې گل شوه .

دزخم ننبه

زه اورسولي په ټولگي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نوې خبره نه وه چې څنگه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولگي کې څنگ په څنگ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنگونو هم رسېدله

ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولگی مو نوی پیل شوی وودواړه دټولگي په منځني قطارکې ناست وومنځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوږونوتاوولو لپاره بې لاس رارسېده او په وروستي لین کې دټنبلا نو گما ن را باندې کېده

دریاضي استاد ټولگي ته راغی اوله ټولو بې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوراوړې وه یوازې زماملگري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه بې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي پخپل نامه لاسلیک کړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې زماو اررا اورسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دابهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه یې راته وویل
شیطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښایم دټو لګیوالو په مخ کې یې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېره ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښناستم اولاسونه مې خولې ته نیولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني
موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترګوراته کتل
کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونوکې ایښې له ډېره قهره مې له ځوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ اوګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندې ولګېده اودوینو یوې دارې دټولګي غولی په وینو سورکړ
وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای یې زمانه بدل کړ په تند ي یې لاهم دسپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې اوبیا داسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو یودبل نه لارچپوله اوخبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خوپه سربې هغه سپین بنداج لکه عادت شوی بې چې وي هروخت ښکارېده
***
له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي
هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړشو ی ووچې سندرې نڅاګا نې اوشعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر اعلان وکړ چې اوس به دځینو شخصیتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وايي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یو څه زده کړي اوستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی ویناوال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی
دلاسونوپړکا شوه یو چاغ سړی توره درېشي اوسره نېکټا یي بې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولووروسته پیل کړه ان دې ماشومتوب اود هغه دکلیوال ژوند نه یې راپیل کړه
هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه اوپه چکچکو بدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد
دسروښتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپېټولو اودچوکۍ په دړه دګزاراودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښنا ستلوتاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نونه یم پو هېدلی چې دغونډې برخواوبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نود کلي د ټولو کروندګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږ نیو نغمو په انتظار وو او ډېر ځله به د هغه د شپېلۍ له اوریدو پرته ورځ ورته نیمګړې ښکارېده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د ښا او خواکلو ټول او سېدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اورېدو به یې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سر شول چابه ویل د هغه غوندې شپېلۍ په دنیاکې هم څوک نشي غږولی چابه ویل چې په شپېلۍ کې یې سحریا جادو پټ دی ځینو خود ملنګ او جادوګرتاپې هم پرې لګولې وې تورکی په ریښتیا هم هماسې یو عجیب انسان وو د تورکي نوم چې کله څوک اخلي نو دیوه وړوکي انسان نوم ښکاري خوداتورکی بیا بیخي بل ډول انسان وو داسې چې په ږېره کې یې نور تورو یښتان نه ترسترګو کېدل سترګې به یې په ببرورو ځواو شونډې به یې په اوږد وېښتو کې پټې وې رنګ یې د سکاره په څېرتک تور وو، په بدن وچ کلک ا وغټه پګړۍ به یې په سروه د هغه د اصلي ځاې ځا یګیپه اړه هېڅا ته هم پته نه وه او نه یې چا د کورنۍ نورغړي لیدلي وو دژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خو د پسرلي په موسم کې به د پسرلنیو مرغا نو او بارانو نو سره یو ځای په کلي کې راپیدا شو شااو خوا کلو کې به یې په

ارزانه بیه له چانه شپني ونیوله بیا به نو دې وو او درست کال له کلیو الو سره تاوده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېرژوند په اړه کومه نیمه پو ښتنه وکړه نو ځان به یې په لېونتوب ووهه او یا به یې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه یې هم څوک نه پو هیدل ډېرو به ویل چې رنګ یې تور دی نو ځکه خویې خلک تورکی بولي خو کله چې څوک ورته کاکا وو ایي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې و یل چې تورکی د غونډۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صیب په لورمین شو مینه یې د لیونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته یې ډېرې جرګې و استو لې خو هغه هره یوه په بې شرمۍ سره رد کړه او د ایې د ځا ن سپکاوی وو ګڼلو تردې چې د مرګ اختارونه یې ورکړل څو ځله یې په خپلو کسانو دومره ووډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولو بېده څو ځله یې د حاکم په کوردبرید هڅه هم وکړه خو فایده یې و نکړه د حاکم صیب هم نورصبرتمام شو تورکی یې خپلو لمدو زېر زمینو ته واچولو او د کورنۍ نور غړي یې یو یو په پټه او ښکاره ورختم کړل څو کاله پس چې حاکم صیب خپله لور واده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غونډې تیاره سمڅو او پرلپسې غذا بو نو هرڅه هېرکړي وو نوریې چې ده ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې یې د هغه ساتل هم بې ګټې وبلل نو ځکه خویې له ځانه وشړلو پس له هغه نه تورکی هم د غرونو او ځنګلو نو شو ټوله ځوا ني یې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مینې دردونه به یې هروخت په شپېلۍ کې بیانول.

زه نه پو هېدم چې دانا د غه کیسه به مې کومه افسانه وه که ریښتیا هم یو وخت داسې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همداسې نقش وه ځکه دانا یوه خبره مې هم ما ته دروغ نه ښکارېده د تورکي کاکا په لیدو به په تیاره او نمجنو سمڅو کې یو د شخو برېتونو والازلمی په ذهن کې راغی چې د بوال ته سرپه زنګون ناست وي.

په ټولو شاو خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی د ځنګل او کروندو ټول ماران پرې مین دي لوی او واړه ماران یې د خپلې شپېلۍ په هوده کې راوستلي، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځینې سپین ږیرو به لادا هم ویل چې تر غرونو لاندې پراته ښاماران هم د توره کي په شپېلۍ له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه رابيدار ېږي موږ ماشومانو به هم كه كله كومه شپيلۍ ومونده نو يو بل ته به مو ويل چې د توره كي غوندې يې ووهه.

زموږ په كلي كې ټولو كروندګرو په پولو، ويالو، پوشتونو، سيند غاړو او د غرونو په لمنويا هم په وړو غونډيو كې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زياتې ايښې وې چې د باد له كمزورو څپو سره به شور ترې اوچت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نيكونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مينه لرله چې د كرځمكې به يې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او د اوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو كلو او د ښتو كې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او د خلكو په سپږمو به خوره لګېده ان ترلري پرتو سيمو به هم باد و نو د غه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم كې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په كروندو او سيند غاړو كې له وېرې نه شوى ګرځېدلى په دوو دريو ورځو كې به د كوم كليوال غواضرور د مارزهر وو ژله بيا به نو چا اوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په كنځلو خلاصې كړې وې.

په كلي كور كې به چې څوک غوصه كېدل نو اديوه ښيرا به ترټولو ورته زوروره ښكارېده چې د ځنګل د مارانو خوراک شي.

خو يو توره كى وو چې په دې موسم كې به يې خوله د خندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څېره په څېره به ګرځېده زړورو كروند ګروته به يې شپېلۍ غږوله او ماران و به له شا او خوا كروندو يو ډول پشهار او اوزونه ايستل د او ازونه به چې ډېر شول توره كى به له خندا شين شو شپېلۍ به يې له وچو شونډو لرې كړه له ځان سره به په خبر و شو.

دا ټول زما مريدان دي ،يو ازې همدا ماران ما ته احتياج دي زما امر د كلي په وزو ،مېږو او د غو مارانو چلېږي د نورو امرونه بې ځايه منم د دې كروند و ټول ماران په دغه شپېلۍ مين دي هرڅه پرۍ كولى شم په كروندو كې يې يوه ورځ نه يوه ورځ كومه غوا يا خوسكى چيچلى وي خو يوه ورځ به مونه وي او رېدلي چې د توره كي دلښكر كومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانو ته امر كړى چې د دې كلي خلكو ته څه تاوان ونه رسوي خود بنياد مانو غوندې په هغوى كې هم ځينې سركشه مخلوكات شته چې امر نه مني.هغه به ډېر ځله په لوړو غونډيو او د كروندو نه لرې د غرونو په لمنو كې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خو د غرمې نه به بيا په هغه څېره كې پروت وو چې د كروندو په مينځ كې كروند ګرو د سنځلې تر يوه ونه لاندې ورته جوړه كړې وه.

په توره كي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې يې د مار د زهر وضد دي كه به چا ورته وويل چې توره كى كاكا په يو ازې توب كې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به يې ځواب وركړ.

بچو !زه د ځنګل د مارانو پادشاه يم هغوى زما لښكرې دي يو ازې خو ته يې چې په دې دنيا كې يو سر دوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به يې هر پوښتونكى شرمنده او حيران كړ.

يوه ورځ داسې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال د سهاره ترما ښامه چا د توره كي د شپيلۍ اواز وانه ورېدلو په كروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو كليوالو پوښتنې پسې پيل كړې چا به ويل چې كومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلى وي، .ناروغ به وي چا به يو څه او چا به بل څله ويل.

دويمه ورځ يې هم ترغرمې پورې د رک معلوم نه شو د غرمې ګرمي په پوره زور كې وه چې ديوه كروند ګر د هغه څېرې ته نږدې ولاړو ا ښو ته پام شو.

د هغه نورملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې يې د څېرې په څنګ كې توره كى پيد اكړ شور ماشور جوړ شو توره كى په خورو وروځانګو او بو ټوكې اوږود غځېدلى وو سترګې يې پټې وې او په سينه يې دلو يو او وړو مارانو ځايښت نه كېده د ځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلى وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ د كلي كروندې او د غرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا كې ډوبې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیري عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ربړۍ سره یوځای د پوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې و پلوري سهار وختي به چې کله دلیلیې نه د ټولګیو په خوا روان شوو نو عبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ربړۍ سره د پوهنتون انګړته رارسېدلی وو او د صبر ترلوړو ونو لاندې به یې په ربړۍ کې د تازه میوو درجنونه سمول او له ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ربړۍ سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نو وېل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نو عبد ل کاکا له همدغه زړې ربړی سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي او زاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرو او ټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نو له نیمایي نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږپسې کاوه ځینو محصلینو خو به دامتحا ن په شپو ورځو کې د استادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله او ځمکې ته یې نه غورځوله د پوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لونې او زامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلو کې پوره بحث کاوه او له استدلال یې کار اخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه د نور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه او ټپې یې په یاد وې د خبرو او ټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه او متلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول او موضوع به یې بل خواو اړوله.

د پوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه او باسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره او پخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خو بیا به مې د پښتو دا متل سترګو ته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته د پوهنتون په انګړکې له محصلینو سره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینو او استادانو سره ده. نو ځکه خو یې دومره څه زده کړي چې په روانو خبرو کې استدلال پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ مې دهغه له ربړې نه څو کيلې واخيستې او په خوړلو يې لګيا وم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته يې په خندا سلام واچوه يو درجن کيلې يې ترې واخيستې په پلاستيکي کڅوړه کې يې واچولې او له څو خبرو وروسته رواني شوې. ما عبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه يې لاس راکېښود خوشال بابا څومره ښه فرمايلي دي.
هرچې خوږ د ښکلي مخ په مينه نه وي
د دنيا په مخ او ده راغی او ده لاړ
د ابيت مې د لومړي ځل لپاره د هغه له خولې واورېده او له زړه نه مې خوښ شو ما لا ځان خبرو ته جوړولو چې بيا يې خبرو ته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظر نه ګورم لکه تاسې چې ....
لږغلی شو بيا يې خبرې ته دوام ورکړ لکه ستاسې ځينې ملګري يې چې لري.
زه د صورت ښکلا چندان پلوی نه يم د يوه موقتي ښکلا ده اصلي او تلپاتې ښکلا په سيرت کې نغښتې چې ښښتن تعالی په هر چا نه ده لورولې څوک چې دا ښکلا خوښه کړيې د هغه مينه هم تلپاتې وي په اوسني زمانه کې دا سې انسانان ډېر کم دي چې خاوند پرې د سيرت او صورت دواړه ښکلاوې لورولې وي.
په خبرو کې يې ورولوېدم. کاکا په دوی کې دې کومه ښکلا ليدلې ؟
خو هغه خبره په بله واړوله.
ارسطو وايي چې مينه يو روحي تسکين دی او د دوو روحونو عاطفي تړون ته مينه وايي چې يوازې روحي لذت لري او له جسم سره يې تړاو نه شته خو افلاطون وايي چې مينه بې له جسمي وصال نه مينځ ته نه راځي بچيه زه د ارسطو پلوی يم هغه بې له دې چې زما خبرې واوري همدا سې لګيا وو ما هم د کيلو پيسې ورکړې او د ټولګي په لور روان شوم له يو ډول زهني کشمکش سره مخ وم که ريښتيا وو ايم دومره پخې خبرې مې د عبدل کاکا په څېر يوه کراچيوان باندې نه لورېدلې.
وختونه په بيړه روان وو د عبدل کاکا د کيلو په ربړې به چې ورپېښ شوم نوضرور به د دواړو ترمنځ دا ډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعرورواړولو نو سمه کره کتنه به يې پرې پيل کړه.
ښه مې په ياد دي چې د تصوف او کره کتنې په ساعتونو کې به زموږ ډټولګي خوا ته راغی ربړې به يې پرېښې وه او د کړکۍ څنګ ته به يې د استاد لکچر ته غوږ نيولی وو که په کومه خبره به يې نيوکه او تبصره لرله نو بيا به يې يوازې ما ته هغه وخت کوله چې د ربړې خوا ته به يې ورغلم نور ما هم دا هېره کړه چې هغه يو کراچيوان دی د پوهنتون د يوه خواړه ملګري په څېر مې خبرې ورسره کولې خو د دې سره سره مې د هغه د زده کړو او تېرژوند په اړه معلومات تر لاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده يې راسره وکړه چې کله په څلورم کا ل فارغېدلې نو د خپل ژوند يوه کيسه در ته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بيا يې وليکه د لنډې کيسې لپاره ښه موضوع ده نو ر نو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.
000
په څلورم کا ل کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ د عبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې يې له اوښکو ډکې وې خو ښه يې چې دا د محصلينو په فراغت د خوښۍ اوښکې دي ، دواړه د صبر تر يو ې وړې وني لاندې کښېناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وريا ده کړم غږ يو نيولي غوندې په خبرو شو.
بچيه ! ستا ټول ټولګيوال او دا ن ورهلکان چې سږکال فارغيږي زما څلور کلن ملګري دي د هغوی په فراغت خوشحاله يم خو په بېلتون يې ژاړم هغوی به ما يو کراچيوان بولي خو زما په زړه کې او ده احساسات او سپېڅلې جذبه د يوه ساده کراچيوان نه بلکې د يوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ما په دې باوري کوي چې هرڅه پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نوخپل بوډا اکا دې هېرنکړې ماله تاسره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تراوسه چاته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبروباوروکړې.

بچيه ! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم دهمدې پوهنتون اوهمدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخيستې مو.هغه مهال په يوه ټولګي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان اونيمايي نجونې وې دا پوهنتون اوس جګړو يو څه خراب کړخوهغه وخت هرڅه ډيوه رنګين خوب په څېرښکلي وو دا ونې اوګل بوټي هغه وخت واړه وو خوډېرپاک صفا اوتازه وو ښځې اونارينه خدمت ګاران به يې لرل هره خواپه دې پارکونوکې ښکلي چمنونه زرغون وو اوچوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وايم هرڅه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په دريم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولګي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولوته يې معرفي کړه.

دا انجيلا ستاسې نوې ټولګيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوايې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښې وو اوس يې له سره وايي. هغه به دخپل عمرپه څلورويشتم پاپنځه ويشتم پسرلي کې وه.

داوخت يې دخپلې ربړې په لورشاوخوا وکتل اوخبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې يې په ليدو نه مړېدلې دټولګي له ټولو نجون وسره يې مجلسونه په زړه پورې اوخواږه وو خوله هلکانوسره يې کار نه لرلو په درسونوکې هم سمه دبلا لور وه لکه اورژبې نطاقه چې په ځو الفاظو کې يوعالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بلېدا چې ځوبهرنې هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دانجيلا په ليدوزماحالت پوره تغيير وکړکه ريښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولګي اوبهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خوزه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيال ساتلو زما د مينې ځوپيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل اوپه سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کورمې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خوهتله به مې هم انجيلا په خيال کې ګرځېده يوه ورځ مې په کورکې يواوږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اونوو استعارو مې سينګار ګړ.

دهغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخرکې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نوتاته به يې مينه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلوته ورته وه خودزړه له درده مې وليکله

ليک مې راسره واخيست چې سباته يې په يوه ډول وروررسوم هغه وخت په پوهنتون کې دمينې څرګندولو يوه طريقه داوه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو اونجلۍ به اوچت کړماهم داطريقه غوره وبلله ځکه ددې لاړې دبل چا دخبرېدو وېره نه وه سباورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولګيوال راته وويل چې انجيلا هرسهار يو ځل دپوهنتون رياست ته ځي اوبياټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون درياست مخې ته لاړم خوانجيلا ريښتيا هم زماله ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته ګذارکړخوانجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه دپوهنتون رئيس له دروازې راووت اوپه انجيلا يې غږکړ.

لوري لږتم شه جوړه به ځو.

درئيس په لاس کې ښکلی دپيلومات بکس وو په ګړنديو قدمونوله انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پړاته کاغذي پاکټ سترګې ولګېدې ليک يې راوچت کړېې له دې چې څه ووايي خپلوعينکوته يې نږدې کړ زما په سترګوتوره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې دپوهنتون رياست ته ځي اورئيس يې څه کېږي دريمه ورځ دپوهنتون انګړته نه وم داخل شوی چې د دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو لاس نيولی رياست ته بوتلم هغه څه چې رئيس او استادانو راته وويل اوس په خوله نه راځي رئيس ته د سپکاوي په توريې په زورله پوهنتونه وشړلم پوليسو هم څوورځې بنه وډبولم اود وهلو زده کړه يې رابانـدې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ريس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکليفونو اخته وم دهرانسان لومړی مينه نه هېريدونکې ده هېـرول يې بياد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بياترننه زه يم اوارېږی اود پو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شـته نه زده کوونکي خوزه بياهم له دې پوهنتون سره مينه لرم د انجيلا يادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګيو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستيو شېبو د تېرولو لپاره پاڅېد م ۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزمورږ زاريو اوټينګار هېڅ ځای نه نيوه پوليسو دمها جرودکمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی ووچې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دريمه ورځ سهاربه يې جونګړې لـه کاليوسره يوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځوپه خلاف ډېرخواشينی وو. دمابنـا م لـه ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنيموشپووي که نن نه وي نوسبابه خامخا پوليسو دغـه کورونـه ورانـول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چند ان دانسانانوزندګي نـه لـرو بـس يوازې ژوندي پاتې يو اودجګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته يې وکتل

سړيه ددوی تاليم ماليم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندي بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ويلو اوډېرځله بـه ماتـه پـدې خنـدا راغلـه خونن خندامندانـه وه زه هـم وېـرې اوذهنـي کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتيلي څراغ په رڼاکې يې ماته وکتل:

بچيه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړي چې يوماموريت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نـه دې کاروبـارخلاص کـړه نورنـو بايدپـه يـوه بلـه تمـه پـاتې نـه شـوڅومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وواودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګـه بـه هغـه ټـاټوبی هېرکړم چې خاپوړې مې په کې کړې دي همزولي اوملګري په کې لرم پـه خـاوروکې مې يې لـوبې کـړې ښـوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځيو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره نااشنابنکارېده

په همدې فکرونواوديوه ناليدلي کلي په لوردستومانه سفر خيالونو دخوب څپه راباندې راوسـته اوپـه پـردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول يادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ

والکه !نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنو هغه هم ددکان پـه کـارون مصروف شو اوزه دښـوونځي پـه لورپـه نهيلـي زړه روان شـوم دښـوونځي لـه دروازې نـه وم ننـوتلی چـې دپوليـسو ګـاډی ودرېـده اوراضـيه تـرې رابنـکته شـوه هغـه زماټولګيوالـه وه پلاريـې دپوليـسوغټ افـسروو راضـيه بـه دڅوارلـسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانوغوندې ښکارېدل هغـه هـم ښـکلې وه اوهـم يـې پـه درس کې په ټول ټولګي کې سيال نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېرو شتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلارېږ ددې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیې په تېرو څو کلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبي به یې بللم که هغه مې د زړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم دا کنځلې او له سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلا یې زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره د هغې د مینې اظهار گران کړی وو

زما لید و یوه شېبه تم شوه او له مسخرو او ټوکو په ډک لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري ورباندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نورنه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر وڅو کلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجروته د خپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاحزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په یوه پردي هېوادکې مود خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما د نورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بیا نو زه د هغوی لپاره د ساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم

په ژړغوني او له تاثره په ډک اواز مې ورباندې غږ کړ

راضې نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه د تل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

د راضیې په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې وه درېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظار کښنا ستم دا دارې له لوېي کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولگیو ته روان شول خو راضیه وړاندې ادارې ته مخامخ تر ونې لاندې حیرانه ولاړه وه او له سترگو یې مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کار خلاص شو له مدیر صیب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته د خدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضیه لا هم د ښوونځي په انگړ کې ترونې لاندې ولاړه وه او زه یې د سترگو له کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ نا سته وه د ښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگو کې حتې د هغو هم چې زه یې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې د باندې قدم کېښود بې اختیاره مې د راضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

دا غږ دومره بې اختیاره د هغې له خولې ووت چې نه یوازې ما بلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترگې وروا ړولې د راضیې په څیره کې د پرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورایه څرگندې وې بله دا چې دا لومړی ځل وو چې ما یې له خولې نه په دومره ناز د مهاجر یا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مها ل زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریو کې چې ټولې په یو رنگ وې او په ترپالونو یې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بار شوې او د پولیسو د گوا ښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل د کمپ له دروازې چې وتم د لارۍ له پا سه مې راوکتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه د پلاستیکي گلونو او څونورې کڅوړې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته د ننوتلو اجازه غوښته خو زموږ د کډې لارۍ په ډېر ه بیړه روانه شوه د لومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نور دا هېر کړي چې زه یو مها جر او بې وطنه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده

پاچا په خپله زرینه چوکۍ کې ځا ن تاووکړ د ملکې خوا ته یې ناڅاپي سترګې وروا ړولې چې دغاړې په هاریې ګوتې وهلې او په څېره کې یې دژور خفګان نښې له ورایه بر ېښېدې خو پاچا بېرته دربارته وکتل او وویناته یې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خوزما خبره په غور واورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي دننګ او غیرت په دې ډول خبرو او معاملو کې یې چاته دومره دخبرو اومشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فیصله کول او یوازې دمېړنیو قدرورسره وو خوکله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې ددغه هېواد دپاچا هۍ تاج زما په سر کېښود نو یوه خبره یې راته دوروستي وصیت په ډول وکړه هغه دا چې له دربارسره به په هر ه جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربارته نه دی حاضرشوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښا دمعظم ټولواک په ژوند دخپلو دښمنانو دځپلو لپاره په خپله خوښه دجکړوډ ګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږته ګوا ښ کړی هغوی فکرکړی چې دمعظم ټولواک په مړینه زموږ پاچا هي کمزورې شوې او دوی فکرکوي چې دخپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربارکې ناڅاپي چیغې شوې

موږ دخپل ځوان شهزاده په مشرۍ دخپل سرا ښنو دلوته له همداا وس نه تیاریو موږ به دخپل دښمن دپاچاهۍ تخت دخپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچا یوځل بیا دلاس په اشاره هغوی غلي کړل خو یو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلوِ !شوراوزوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچا هي په خطر کې ده هغه خاوره چې تراوسه ددښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې دلاندې کولو نیت کړی خوزه وایم چې دغه ویاړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس اوچت کړاو دخبرو اجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکر ساتونکی یم هغه بهر د لښکر لیکې معاینه کوي او د تیارسی. قومانده ورکوي ډېر زر به ستاسې په حضور مشرف شي

سرتېري سلامي وکړه او په خپل ځای کښناست د ملکې نه نیولې د دربار تر هر وزیر پورې په ټولو د خفګان سیوری خپور وو پاچا د جګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامی. او رسمي ادابو وروسته راننوت او غږیې وکړ

ښاغلی عالم پناه دې ژوندی وي د قدرمن سرلښکر ستاسې په حضور کې د مشرف کېدو اجازه غواړي پاچا په لوړ اواز ځواب ورکړ

احمقه !د هغه په مخ چا د دربار دروازې تړلې دي زرېې راوله ډېره وخته د هغه په انتظاریم اوس په له خیره وروستی. پرېکړه کوو

ټول د دربار د زرینې دروازې په لوري وکتل د دروازه خلاصه شوه یو د پاخه عمر خاوند چې لوړ قد ،اوږده ږیره ،اوږده بانه یې لرل سرتېرپښو په زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونویې د پخوانو زخمونو نښو ښودله چې د ځوانی. عمرېې ټول په سختو جګړو کې تېرکړی دی ټولو ته یې سلامي وکړه او بیا مخامخ د پاچا او ملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیا دوه دری. ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب د لښکر په نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضور مشرف نه شوم

پاچا او ملکې دواړو د لښکر مشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟هر وخت چې یو مناسب قومندان ورته پیدا شي

پاچا حیران شو او له خپلې زرینې چوکی. راپاڅېد

داڅه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهی. کې چیرته وي ؟ته هغه څوک یې چې زما پلار د دغه پاچاهی. تاج زما په سر اېښی خو توره یې تا ته درکړې داتوره تا ته هسې نه د ته درکړل شوې ته چې کومو جګړو ته تللی یې نو موږ خپل بری یقینې ګڼلی

د لښکر قومندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې د لښکر مشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستا مشر زوی اوس دادې پنځه ویشت کلن دی د دې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې د یوه عادي سرتېري په بڼه د هغه تر مشری. لاندې وجنګېږم

د پاچا په څېره کې د پرېشانی. او خفګان نښې لا زیاتې شوې څو قدمه وړاندې راغی او د سرلښکر په اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیهِ !ته زموږ د پاچاهی. توره یې تا سره دا خبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربار کې دې هره خبره اوربدل کېږي خو د دې سره سره په دربار کې داخبره خپرېږي چې ته زما نه خفه یې ؟

سرلښکرمخ د دربار خواته راوګرځولو او په خبرو شو زه یو سرتېری یم د سرتېرو د عمل او ازموینت ځای د جګړې ډګروي نه چې د دربار په قالینو درېږي او د طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلوِ !زه د خپل زړه خبره غوڅه کوم د تېرو دوو میاشتو راهیسې زموږ د پاچاهی. شهزاده نه معلومېږي په لښکر د هغه په اړه دوو خبرو زور اخیستی یو دا چې هغه معظم پاچا په دې تور وژلی چې د هغه په وړاندې د پاچاهی. دعوه ونه کړي بله دا چې ټولواک صیب غواړي هغه زموږ نه پټ وساتي هغه د جګړې له میدانونو ،تورو او مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي او څه ضرورته ونه رسیږي حال دا چې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک باید زموږ د پاچاهی. د نورو ټولواکانو په څېر د شهزاده ګانو او په زړونو کې د ناز او نخرو په ځای د جګړې ،سپاهیتوب ، غیرت ،قربانی. او مرګ کیسې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې او چتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نو زموږ دلښکرمشري دې ضرورور سپارل شي ماته دجګړې له ډګره د سر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښېلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خو هغه په مړو کې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او د ربار ته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبرو بحثونه وکړو که زمو ږ د پا چا هۍ د تېر و بریو تاج دلښکر د سر قوماندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچاد خپل بچي دوژلو تورلګول کېږي خو که سباته زموږ لښکر ددښمن ترښارا و زندانه ورسېږي نو دلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلو خبرو پښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل او ارام په څوکۍ کښېناست خو سرلښکربیا خپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګو او ځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل او ددښمن اسونو یې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زما دزړه ټوټې او د شهزاده ټولګیوال وو نن دهغوی نوم نښان نه شته او نه یې ددې ځمکې په مخ دمزار په نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زما دغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یو شهزاده دکومو ځانګړتیاوو په اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې ما یوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې د دربار مشران یې دخپلو مقامونو دساتلو لپاره نه شي ویلی زه یوازې دا وېل غواړم چې په دې دربارکې باید یو شهزاده او دلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې دا په تېروزمانو کې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدو یو راز وو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په ناز او نعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښونو او دمرمرینو ماڼیو په پالنګونو کې رالوی شي نو داسې و

ګڼه چې سرله او سه زموږ د شاهې ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتو شوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې دد ربار دروازه خلاصه شوه یو لوړرتبه سرتېر ی د پاچا خواته په ساه نیولي اندازېې د پاچامخې ته خبرې په ورخطاانداز خبرې پیل کړې

صیب د دښمن لښکرزموږد سرحد یو کیلو مترۍ ته رارسېدلی او په ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله او سه یې مخه ته وررو ان نه شو نو زموږ له سرحده به راداخل شي او زموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړ شو ټول پا څېدل سرلښکر د ملکې او پاچالاسونه ښکل کړل او بې له څه خبرو له درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحد کې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن د سرتېروامبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کریږي او رېدل کېدې نور نو د پاچاهۍ سر تېرو ته یو ازې د دښمن تعقیبول و رپاتې وو ، ټوله شپه په ښار کې نښتې راونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تیاروکې په تېښته بریالي شول د سهار دلمر راختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بیرغونه دښارپه ټولولوړ زبرجو نوورپول بیا په اس سپورشو او دزندان دروازه یې ماته کړه دزندان نیمایي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري وو چې د تېرو جگړو په مهال د ښمن نیولي وو ، سرلښکر ته ټولوزند انیانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې یې له خوښۍ وازې پاتې وې سرلښکردزندان دیوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاو دروازه یې خلاصه کړه د پېلوځې په تته رڼا کې یې په یوه بندې سترگې ولگېدې چې په لاس او پښو کې یې زولنې وې، سریې ځوړند اچولی وو ، سرلښکر د هغه سرله زنگون را او چت کړ بندي چې په مخ او لاسو یې د زخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکرخوله له حیرانۍ وازه پاتې شوه ،توره او خنجریې له لاسه پرېوتل او بندي یې په غېږکې ټینگ کړ

زما شهزاده ! زما دزړه سره !زمریه !زما فکرونه غلط وو ما فکرکاوه چې ته به موږ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې دعیش او خوښۍ ژوند تېروې ما وبښه ژوندی دې وې زموږ معظم ټولواک ،راځه ته نور بندي نه یې راځه ښاغلیه !چې د دغه ستر بري زېری خپل دربارته کړه یو سو د سرلښکرله سترگو اوښکې راماتې شوې او د شهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

۱۳۸۸\۲\۱۶

ورو ستی فصل

په خپل ورځني مها ل و بش کې یې د شپې یوه اوږده برخه د خپل نوي داستان د ځینو برخو لیکلو ته ځانگړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته د ورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو د ورځنیو تود و پېښو او خبرونو لیکلو به یې زهن دومره خوړلی وو چې دکورنۍ دغړو سره به یې هم په ورین تندي خبرې نه کولې دډوډۍ تروختـه بـه یې په یوه اوبله ځا ن بوخت ساتلو په زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ او مجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېرد پاخه عمر او سپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خو کله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړ نو طبعه یې ترپخوا هم ناارامه شوه اودیوه ناکا م مین په څېربه یې چرتونه وهل ورو ورویې د کورنۍ غړي هم ورسره بلد شول او هغه یې په دې اړه سپیناوي تـه نـه مجبورولو له ډوډۍ خوړلوورو سته بـه سیخ خپلې کوټې تـه ننوت وربـه یې ځا ن پسې بند کړ اوددا ستان په لیکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خو چې دلوستلو ورو سته بـه یې خوښې نـه شوې ټولې به یې څیرې کړې او لیکنه به یې له سره د خوښۍ په څرگند ولو پیل کړه تر هغه به په لیکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغو سره به یې خبرې پیل کړې هر یوه به ورته چیغې وهلې چې داستان یې زر خلاص کړي ډېرو به گیله تري کوله چې ولې یې کېسې د ښارزرگونو خلکو ته رسولې.

سهار به چې لیکوا ل د خوبه را پا څېده نو گڼې پاڼې به تربنه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې د ورځپاڼې د مدیرنه اجازه وغوښته او ورته ویې ویل چې دداستان ورو ستی فصل لیکي هغه د خپل دې دا ستا ن په سبب دورځپاڼې په مدیر دومره گران وو چې هرغوښتنه یې منله نو ځکه خو یې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان ورو ستی فصل بشپړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لارويې په ذ هن کې بېلا بېل فکرونه گرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کا ل نه راپه دېخوا د هغه دنيمو شپو ملگری وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خوادداستا ن شريف اتل له ټولو ملگرو سره وژل کېدولو .

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په رېښتيا چې بيگاته قتل کوي ځا نورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايورېښتنی داستا ن دی خودا يوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره گران شوی وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلی وی.

دشپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼويې څوځله قلم وخوځولو خوداتل دمرگ صحنې ته به چې ورلنډشو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانو دډلې پياوړی قاتل به چې داتل څېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نودهغه قلم به ځای په ځای په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوړود وغځېد اوپه گوتوبه يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړاواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځای زه دوژلوو ړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغوپه يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوی ته حقيقت ووايم اوښښنه ترې وغواړم زه نشم کولی هغه بې گناه ووژنم يوازې ددروغو گناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بيا په ځای کې راکښناست گوتوا وقلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يو ځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلوله پښېمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستی فصل وليکي اودداستان اتل له خپلوټولوملگروسره ووژني خو دقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولگېده.

په سترگويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونوته وکتل اوچېغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هېڅ گناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلی يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دی که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستی فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلوبوخت شو په څوشېبوکې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپای ټکی کېښود نيټه يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ الماری نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼوپرمخې راورغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکې سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولوپه انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځای يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو .

١٥ \١١\١٣٨٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني

که دا زېرې ډېر نه لس کاله وړاندې پرې شوې وای نو شايد چې د زندان نه له وتلو وړاندې به يې له ډېرې خوښې ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د بند بېرش کلن ژوند پای ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانی ادم خا ن نه وو چې هره شپه به يې کوراو بچيانو په ياد له سترگو اوښکې روانې وې هغه اوس د ابېخي هېر کړي وو چې هغه يو وخت د يو ې شتمنې کورنۍ غړی وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او د غه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستی وو چې نورنو د ازاد ژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،دېرش کاله چې يو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمر تېر کړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خدای خبر د کومې خوښې په ويا ړ د غه مجرمين معافي کړي وو کنه هسې خو اختر نه پخوا هم تېرېدل خو دادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتيا هم کار کتلی وو

ادم خان لا په دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېري دروازه ورخلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداډوله لهجه يې ورته زياته کړه:

ـ پا څه خبرنه !اوس دې لکه چې کورته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډوسترگو سرتېري او بيا جاموته وکتل خو هغه ورته بيا يو قدم راوړاندې شو.

هسې ولسمشرپه تا سې مردارخوړو مهربانه شو پا څه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کورا و خپلوا ن به لرې،کنه بيا پخواني يادونه درته تازه کوم د پخوانو يادونو په اورېدو سره ادم خان په ځای کې رانېغ شو

ـ ځم صيب ځم .....هسې پښې مې لړدردکوي !

***

په کلي کې سهاروختي شورما شوروو هرچا د اختر لپاره تياری نيوله د قربانۍ مالونو په هرانگړ او مال ځای کې بغارې وهلې د جومات ملاصيب په لاسپيکرکې ويناکوله او خلک يې ښوکارونو او د قربانۍ فضليت او يو د بل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شپبو کې يو ډنگر وچ کلک انسان چې لويه خبرنه ږيره او زېړ رنگ يې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي تـه ورننوت له شانه يوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او دلېوني لېوني نارې يې پسې وهلې.

ادم خان په دې دېرش کلونو کې هرڅه هېرکړي وو خو دخپل کلي نوم يې نه وو هېرکړی په ښار کې يې هم خپل پخوانی کورپيدا کړ خو پيېره دار ورته وويل چې د کورمالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس او ښکلي کوردروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيدا شو زړه يې درزا پيل کړه دخپلې کورنۍ د دېرشو کلونو پخواني يادونه يې په ذهن کې وگرځېدل په سترگو کې يې اوښکې راماتې شوې ددروازې ددويم ټک ټک سره دانگړنه دچاد پښوښکالو اواز راغی او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظروکتل او په غوصه يې خبرې پيل کړې

مردارخوره ولې زنگ نه وهې چې ددروازې رنگونه الوزوې نن ورځ دسوال او سوالگرۍ نه ده چې تـه دلتـه ولاړ يې وام ځه ددې ځايه ورک شه که نه د پسه په ځای به دې قرباني کړم

ادم خان يو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو يې خبرې پيل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ځوانه !ته زما خپل يې زه سوالګرنه يم خپل کورته راغلی يم ځوان وخندل او زياته يې کړه واه واپکه دادې لابله سپکه اوس د کوردعوه هم کوې وام ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه او خلک به پيسې هم درکړي ځه له دې ځايه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زموږ ماشومان به وويروې !

په سترګو کې داوښکو بهيررامات شواود ځوان په اوږه يې لاسونه کېښودل

بچوزه سوالګرنه يم ادم خان نه يم خپل کورته راغلی يم ځوان يوقدم ترې شاته شواو په شونډو يې قهرجنه موسکاروغوړېده.

ځه خبرنه ددې ځايه ورک شه زما ادم خان لالا خويې د برش کاله وړاندې شهيد کړبيازه دومره جاهل يم چې خپل وروړونه پېژنم په ټېلوټېلو يې له دروازې نه لرې کړاو دروازه يې بنده کړه.

زړه يې دکانې په ښېرکلک شوبېرته په راغلې لاررروان شو د خپل کشروروعظم خا ن خبرو يې په ذهن کې شورجوړکړی وو پرلپسې تنديکونه يې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له يوه تنديک سره په ځمکه راولوېداوله خولې يې سوررنګه وينې داره وکړه.

کتيبه ليکونکی

هرسهاربه چې د پوهنتون په لور روان شوم نوضروربه مې په لاره کې دهغه ځوان کتيبه ليکونکي پوښتنه کوله اوڅوشېبې به يې په واړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به دمرمرينو ډبرو سپين ګرد خوروو خوله اوپزه به يې په دستما ل تړلې وو اوزه به يې هم په خبروسم نه پوهېدم خوترټولو په زړه پورې راته هغه بيتونه وو چې دنوو قبرونو لپاره به يې په نوو کتبيو ليکلي وو اوهرلاروي به له دکانه بهر ورته بوځل خامخا کتل.

ديوڅوبيتونوپه لوستلوبه مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پيکه ښکاربدل په کتيبوټول ليکل شوي بيتونه دومره دردونکي وو چې يوه شيبه هم ترې زړه نه صبرېده ددنيا دبدرنګۍ اودا خرت ښکلا ټولې خبرې پکې بيان شوې وې.

په ژوند ليکونو کې دښارډېرمشهورکسا ن هم وو چې کتيبه ليکونکي ورته په خپل ذوق اوځانګړي ډېزاين د هغوی ددې نړۍ وروستۍ پټې پرې ليکلې وې.

ددغي دردونکوبيتونوټاکنه دکتيبه ليکونکي دځانګړي زوق څرګندونه کوله يوڅوبيتونه به يې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزارمې ولې پټه خوله تېــــرېږې
سپېرې خاورې خومې غږکولی نشي

***

داپه ياد دمحبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږبه نه يو

***

راشه په سلګو کې دکفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړستاتصويرزماپه سترګو کې
خو اخبرمېږيانوکړه راجوړه نرۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړقدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس له مرګه مې بیا مه ژاړه په قبر

***

قبر سوری کړه حال مې ګـــــوره
په خمارو سترګو مې پرېوتل ګردونه

همدا سې نور دې تـه ورتـه بیتونـه چې دډېـرې لرغونـو شـاعرانووو پـه مرمرینو کتیبو لیکـل شـوي وو چې لو ستونکو ته به یې دمرګ خبره اوډه ډیرې درد نه چوپتیا یادوله.

هغـه دومـره شـهرت تـه رسـېدلی وو چـې دښارډېرو عمرخوړو کسـانو بـه لا پـه خپـل ژونـد هـم دشـناختې جوړولو ډیزاین اولیکنه ورکوله هلته له هرچانه دا خبره هېرېده چې یو ازې بوډا ګان دمرګ خولې تـه نږدې خلـک دي.

ځکه هلته دماشومانو ،زلمو، دجګړو دشهیدانو او بوډاګانو ټولو ژوند لیکونه موجود وو اودهر چا دمرګ نېټې یې په مرمرینو کتیبو لیکل شوې وې زه په پوره باوروېلی شم چې له دنیاوي چاروبه مې زړه مـات شـو نو هلتـه بـه ورغلم او یوه شېبه به مې دهمدغه نالیدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشنا شوي وو چې دځینو کتیبو پـه ډیزاین اودرنګ پـه انتخاب کې بـه یې هم زما سره مشوره کوله او په ساعتونو وخت به مې دهغه له ګردونو په ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتریان داسې کسان وو چې خوښي بـه یې نـه پېژندە د ټولو بـه څوک مړه وو اویا بـه یې لـه وړاندې دکتیبې لپاره لیکنه ورکوله.

یوه ورځ دجمعې په ماسپښین دهغه خواته ورغلم زما په ورتلو پاڅېده اودلومړي ځل لپاره یې پـه خنـدا غـاړه راکړه لوی لوی بریتونه ،وروځې اوبانه یې دمرمرو په سپین ګرد لړلي وو.

مالابله خبره نه وه کړې چې یوې لویې مرمرینې کتیبې ته یې اشاره وکړه.

ته وګوره نوی ډیزاین دی!

ددکان پـه کـونج کې ابښي کتیبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې یې دنورو دردونکو بیتونو پـه څېربیتونـه راغلي وو ټوله مې په بیړه ولوسته لا خلاصه کړې مې نه وه چې د درد یو څپه راباندې راغله داڅه کوې خپـل ژونـد لیک دې په ژوندون لیکلې !؟

هغه بیا وخندل.........

ملګریه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بیا زما په ذوق برابر کتیبه راته څوک ونه لیکي.

هغه خپل ټول ژوند لیک په نوي ډیزاین لیکلې وو خودوفات نیټه یې په قوس کې خالي نیـولې وه دکتیبې پـه لوستلودومره وویرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خو هغه بیا غیږ راکړه.

ویرې اوفکرته اړتیا نشته مرګ ماته اشنا دی زه اومرګ هره ورځ ددوو ماشومانو په څېر یو دبل سره لوبې کـوو زما ټول عمر دمرګ په یاد تېرشوی زما دژوند یوه شېبه هم ددغې ښاغلي دیاده خالي نه ده نوبیا ولې ترې وډار شم که نن نه وي نو سبا به خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره ا ثروکړ چې دمرګ یاد به هرځای د سیوري په څېر راسره روان وو پـه اونۍ کې بـه یو یـا دوه ځلـه دښارلویې هدیرې ته ضرورورتلم کتیبې مې لوستلې او په دعا مې لاسونه اوچتول .

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه اونۍ وروسته بيا هديرې ته لاړم د هديرې په لمن کې يوه نوي قبرزما پام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرينه کتيبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې يې درنګ بوتلونه او واړه برسونه دوابښو په سرپراته وو.

دعادت سره سم مې دکتيبې په لوستلو پيل وکړ لانيمايي مې نه وو لوستي چې دسرويښتنه مې نيغ راودرېدل داهماغه کتيبه وه چې يوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه .لوستوته مې دوام ورکړ خو اوس هغه خالي ځاى په يوه نيټه ډک وو او ترڅنګ يې دکتيبه ليکونکي دسرطا ن ناروغۍ يادونه هم شوې وه.

١٣٨٨\١\٣

په زندان کې زېږېدلى ماشوم

دماشوم غوټۍ ټول عمرله ١٨ مياشتو څخه زيات نه وو دښارپه زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بلـه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبنديانوخونوته ورشي لـه نامه سره يې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلوزندانيانوپوښتنې او احوال اخيستنې ته راغلل نو يوځل به يې وړوکې غـوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به يې يوڅه ورکول.

هغه په زندان کې ترټولوکشره زنداني وه.

سلما اوسدوخا ن چې کله پوليسو ددوومجرمينوپه نوم په دغه زندان کې واچول نودا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په يوه اوبل دزړه له کومې مين وو سلما په لومړي ځل پـه خپلو رګونوکې ديـوې ربښتنې مينې خوځښت حس کړى وو هغې له سدوخان سره واده وکړ خودژوند خوږې ورځې اوشپې يې په زندان کې تېرې کړې اودمينې لومړۍ ميوه يې همدا غوټۍ وه.

غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې دسلما اوسدوخا ن له غېږې روټوکېده ياکـه لرېـل ډول وواېو هغـه ددوه داسې انسانانولوروګټل شوه چې دتياروداوږدومزله نه يوې روښنايي ته درسېد وسره سم يې خپـل لومړي قدمونونـه بيا په يوه تياره واټ کېښنودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېريا ل کې اوچتـه شوه چې لـه کريږو او سړو اوسيلو سره له پخوانه اشنا وو اوبياداسې وخت هم راغـى چې غـوټۍ ټولوزندانيانووپېژنده اوهرچابـه نازورکولودخپلو اولادونوتنده به يې پرې ماتوله.

هغه به ډېرځله دالا هو په ځاى دزندانيانوساړه اوسيلي او د زولنو شرنګا اورېدلـه حتى چې دخپـل زنداني پلاراويامورغېږې ته به هم ورغـى نو هغوى به ورته دحسرت اودرد له اوښکو او اوسيلو پرته بل څه نه ډالۍ کول.

ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهليزونو اوانګړکې سترې شوه نو دسلما غېږې تـه بـه يې پنـاه وروړه سلما بـه دزړه غوټۍ دزولنو په شرنګهاراوده کړه ا وخپله به دسړو اوسېلوسره پخوازمانوته لاړه...

پـه اورکې هغـه څـوک سوزي چې اورپـرې بلېـږي هوځکـه خود سلمادښکلااوجما ل لـه زوره هغـه څـوک خبروو چې پـه ژوند کې يوځل دهغې دليدووياړورپـه برخـه شوى وو ددې مـا حول نږدې کلي کورونـه څـه چې دښارپه لري څنډوکې هم ډېروخلکودهغې صفتونه کول.

کـه به د هغوى په ګاونډکې دبل چا دښکلا ستاينه هم کېدلـه نو دسلما ښکلا دهغوى لپـاره يـولوړمعياراونمونـه وه اوويل بې چې دسلما په څېرښکلې ده هغوى ملامت نه وو دسلماپه څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونوطبعت، رنګ اوبوى يې درلود دسلما پلاريوشتمن کو چى وو خوخداى خبرچې ولې يې دغرني ژوند نـه زړه تورشو ټول مالونه اورمې يې وپلورلې اوبلا خره يې دښار په دغه برخه کې يو کوروا خيست يوکا ل وروستـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړ خو خبره چې د هغې ترشل کلنۍ ورسېده نو په طبعت کې يې هغه خويونه وو پاتې کوم چې غرنۍ او کليوالې پېغلې ورباندې ښکلې وي، د ښار په رنگ لمبېدلې وه او حتی تردې چې په ښاري سينگار کې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه او د خلکو سترگې يې په زور ځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدو وروسته يې پلار ديوه سوداگر زوی ته ورکړه دا پرېکړه د سلما د خوښې خلاف وه خو د پلار سترگې يې د ولور پر بمانه پيسو پټې کړې وې.

له واده يې څو مياشتې نه وې تېرې شوې چې سلما د لومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ او د تل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خوا ږه خوب اوده وو نو د تمانچې په مرمۍ يې د هغه د خوب موده د ابديت لپاره وغځوله.

د خپل خاوند د گڼو شتو سره له يوه بل نوي ملگري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه د پيسو په وړلو يې له دريم ملگري سره واده وکړ.

نور سلما داهېر کړي وو چې هغه څوک او د چارلوردهٔ د هغې په سريوازې د پيسو او شهرت گټلو خمار خورو و خو په څنگ کې يې د خپلې ژبې او ښکلا له جادو هم پوره کار اخيست خپل کور او خپلوان ترې هېر وو او د ښکلا په زور به يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يو کال يې له دريم مېړه سره تېر کړ هر ورځ به يې د ښار په پارکونو کې ورسره مازديگري چکرونه وهل خو په دې يوه کال کې هم داولاد مورنه شوه يوه ورځ د خپل خاوند سره له چکره وروسته د ښار يوه هوټل ته د ډوډۍ خوړلو لپاره تللې وه چې د هوټل په د هلېز کې يېې په يوه ښکلي ځوان سترگې ولگېدې په هماغه سرسري کتو کې يې خپل د کاکا زوی سدو خان وپېژندلو هغه څوک چې د ماشومتوب ډېرې سپېڅلې شېبې يې ورسره تېرې کړې وې او بيا به د ژمي په موسم کې درې مياشتې د دوي کورته د درس ويلو لپاره راته.

د سلما په زړه کې د درد يوه څپه تېره شوه سدو خان ته يې په ځېرځېر وکتل په سترگو کې يې سره وپېژندل خو سدو خان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلما او د هغه خاوند ته يې ستړي مشي وويل او بيا په بې صبرۍ د سلما خواته ورلنډ شو.

اخر دومره بې حيايي او سپيتوب تا دافکر هم ونه کړچې اخر د چالوروې او څه دې وکړل ؟

مونږه په ښار کې پښتو او پښتونواله وبا يلله خو عزت مو په خپل لاس کې وو.

سلما وخندل.........

سدو صيب دا زړې خبرې دي ما درته وېل چې غواړم ژوند مې د يوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ د ژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

د سدو خا ن په سر درد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېر ښکاره شوه او اوسنۍ خبرې هم ورته د خوب نه کمې نه وې په فکرونو کې ډوب شو خو سلما بيا وروړاندې شوه خاوند ته يې په اشاره د تلو امر وکړ او سدو ته يې مخامخ وکتل.

زه بيا هم له تا سره په پخوانيو عدو ولاړه يم خو شرط به دا وي چې زما دليد و په اړه دې چا ته له خولې حرف هم ونه باسې .کنه زه بيا دا هېروم چې د دوا ړو وينه يو وخت سره شريکه وه.

سدو خان لا پسې حيران شو سلما ورته بيا هم د پخوا په څېر ښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې د هغې د ښکلا له بـــــــڼ نــــــــه يـــــــــوه پاڼــــــــــه هــــــــم نـــــــــه وي رېژولـــــــــې.

د ښار په ځينو هوټلونو او پارکونو کې يې بيا بيا سره وليدل سدو خان که هرڅو ل وو خو سلما احساس کړه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې ښکلې ښځې تر ځنگ یوه ماهره قاتله هم ده خواوس یې چې په رېښتني ډول په یوه داسې جایزه بایللی چې ماشومتوب یې ورسره تېرشوی وو.

دلومړي ځل لپاره دیوې رېښتنې مینې احساس چې پخواني یادونه او اوسني خوابونه ورباندې دوا‌ړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربیم مېړه هم دنورودوو په برخلیک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربیم مېړه په روغتون کې له ځوځبرورو ورسته دژوند وروستۍ سلگۍ وهلې او اوله خپل رېښتینې مین سره له ښاره دتېښتې په حال کې وه چې پولیسو دواړه ونیول او دویمه ورځ دپولیسو له جنایي څانگې دلته دښارترټولو لوی زندان ته راوړل شول.

۱۳۸۸\۱\۱۵
جلال اباد هاشمي پلازه

له وینې ترمینې

دښارلوی روغتون او زمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ویرونه اودعا جلونارو غانو دامبولانس اوازونه رارسیدل یوه کوڅنۍ واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اوروغتون ترمینځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پایواز زمونږدټولگي وردوینې دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولگیوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي یا دپوهنتون لوړپوړ مسئولینو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکرکاوه چې بیا کوم کس دناروغ لپاره وینه غواړي.خویوجوت توپیرداوو چې دناروغ یاپایواز رنگ به دمړي په څېرزېړاوښتی ؤاوپه دمه دمه به یې داسې خبرې کولې چې ژورې بې وسۍ اوعذرته ورته وې. دغه کسانوته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځینې استادان چې لږنرم غوندې ؤاو یاهم دخپل ژوند په اوږدو کې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به یې ورکړه چې ټولگي ته راننوځي دهغه په لاس کې به یې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بیابه یې زمونږ خواته راوکتل هلکانو دغه فلانی گروپ وینه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ او دخدای په رضاوینه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ یا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وینه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورېنودومره وینه پکارده باوروکړی چې دروغتون دوینې په بانگ کې یوڅاڅکې وینه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دوینې اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولگیوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېربه یې شوخ هلکان وو. اودابه یې له ټولگیو نه دوتلو ښه بهانه گڼله ځکه چې دغیرحاضرۍ وېره به یې نه وه خوکه دوینې اندازه به یې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت به یې پنځه سوه سي سي ښودله نوپه ټولگي کې به یوډول چوپتیا خوره شوه هرچا به ځان دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړ بیا به نوپه دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دوینې گروپ به یې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤچې داستاد غوښتنه ومني نوویل به یې چې دوینې په بانگ کې دوینې گروپ بدلیدلی هم شي.

دوینې غوښتونکي اکثره بوډاگان اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې یوکس به ولاړ وو اوبل به کاغذ په لاس دټولگي په مخ کې دوینې غوښتلو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازړه وکړاوپرې غږبه یې کړ........

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه کاکا ! دليلي دلوبيا اووريجوبه څه وينه وي هسې نه خداى مکړه ناروغ دې لابد ترکړي په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې دقرباني، خواخوږي، خيراوثواب خبره رامنځته کړه نود ټولو خندا به غلې شوه.

يوه ورځ مې ښه په ياد دي دپنجشنبې ورځ وه دويم ساعت وو استاد ديونان دلرغونو اديانو په باب خبرې کولې اوداتن د ربالنوعانو ځيرې او کړه وړه يې يې زمونږ لپاره انځوروله.

رب النوعه يوډول غيرطبعي انسان وو چې هغوى خپل خدايان ګڼل د لمر راختو اولمرپريوتو، ورځې،شپې د باران اوطوفان راوستلو قدرت يې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړوپه وجود کې دبوډاتوب نښې ځرګندې شوې نودرب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلودوستانوسره به يې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به يې له دنياوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکيه اورياضت به مشغول شول خو کله به چې ښځې بډاتوب اودمرګ ترپولوورسېدل نوبياخپله دعبادت وړګرځېدل نوروو ګوړوبه يې درناوى اوعبادت کاوه اودرب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځاى ته رسېدلي وو چې دڅنګ کړکۍ يې ټک ټک شوه له ټک سره له سلګونوپېړيووړاندې زمانې څخه بېرته حال ته راغلو.

يوه د پاخه عمرخاوند چې په ږيره کې يې توراوسپين تارونه سره برابروو اوله ځېرې نه کوم لوړرتبه ماموربنکارېده په لاس کې سپينه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه اوبيايې مونږته وکتل او وويل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردى ؟

که څه هم کله مې وينه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.

له راغلي کس سره دوينې دبانګ په ځاى مخامخ دعا جلو ناروغانو يوې کوټې ته لاړم ددواړوپه ننوتلويوه يو دپاخه عمره ښځه اودوه ماشومان چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېدل ماته يې ښه راغلاست وويل.

بياسپين ږيري کس چې زه يې راوستلى وم زماپه اوږه لاس کېښود بچيه ! ته دپوهنتون محصل يې زه هم دپوهنتون پخوانى استاد يم خو اوس شخصي کاراوبارلرم دامې مېرمن اودادوه مې زامن دي چې مشرايمل اوکشراجمل نومېږي اوداچې په کټ کې ناروغه پرته ده زمامشره لوررڼاجانه ده هسې خداى وساتلوله ترافکيې پېښې سره مخ شوي ؤ وينه يې ډيره ضايع کړې ښى مټ اوپښه يې ډېرژوبل دي اميد دى چې ستاوينه به صحت ورکړي.

نجلۍ دپلارپه خبروسترګې وغړولي لومړى يې هغه بيايې ماته وکتل سره د دې چې په سترګو کې يې ددردځپې خورې وې خولاله وړاندې يوډول عجيبه مننه اوځلاپکې نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړپلاريې خبروته دوام ورکړ.

بچيه ! په روغتون کې مې وينه پيدانه کړه بانګ هم له وينې خالي شوى دى ځکه مې تاته زحمت درکړدوينې بانګ ته لاړوډاکتر شپږسوه سي سي وينه راڅخه واخيسته نږدې نيم ساعت بهرانتظاروم وروسته همغه کس بياراغى زه درڼاپه فکرکې وم په زړه کې مې يوډول نوي درد غزونې کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود.

بچيه ډېره مننه!

دلورحالت مې ښه دى خودرڼاموريوځل بيا ستا دليدلو هيله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼاپه کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم دبسترله بالښت يوڅه سرراپورته کړه په ټيټ اوازيې مننه وکړه اوبيايې په سترګولاس کېښودو ده موريې ترخپل څنګ راته کېناستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښيناستم اوبيا په خبروشوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچېه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رښالورمې سږکال له دولسم ټولګي فارغېږي بختوره ده چې ستاغوندې يوه همزولې یې وینه ورکړه مورېږه دې ښارکې مسافر یو کنه کومې خواته به مومنه‌ې وهلې ستادغه قرباني به تل زمورېږه یاد وي په دې خبرو کې ووچې یوې نرسې درښا موراوپلار بهروغوښتل په کوټه کې زه ،رښا او د هغه دوه ورونه پاتې شوو.

درښاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویل مننه......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یو شېبه بیاچوپتیاشوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېرزحمت سترګې ماته راواړولې.

دومره بې غوره ېږه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رښا تـه دزړه پـه سترګوو کتل اوددغې دردپه مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول........ اوس زما له واکه وتلي دي

رښاوخندل مخ یې پـه مړوند پټ کړلنډه شېبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزربې روغ لاس ترځنګ ایښې لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا نه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې رانوتل موریې درښا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې تـه پـه کوچنۍ میزدمیوو کڅوړه کېښوده دمیوو کڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرتـه ورکړه اوورتـه مې وویـل چې دې ته زمانه رښازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رښا احوال به اخلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندی یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا ره دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه راټوکېږي
.

۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوښکو لمدې تابلوګانې

دلومړی ځل نه وو چې دنقاشۍ په نندارتون کې دهغه تابلوګانو ترټولو غوره اولومړۍ جایزه ګټله . ددغه ښار په ډېرو ننداتونونو کې د ساحل تابلوګانو د لیدونکو پام ځانته را اړولی وو
تېر کال د ښار په نندارتون کې دهغه یوه تابلو چې دیوه قبر ترڅنګ په کې یوه ښکلې ددعا په حالت کې انځور شوې وه اوله سترګو یې تر رپاندو بیرغونو لاندې اوښکې روانې وې یوه شتمن شاعر دننداتون د ترټولو قیمتي تابلو په نوم له هغه نه واخیسته
د ساحل د شهرت یو سبب دا وو چې په خپلو تابلوګانو کې یې تراژیدیکې موضوعګانې وړاندې کولې او بیه یې هم . دومره لوړه نه وه
دننداتون د خلاصېدو نه وروسته هم د ساحل د دغه نوې تابلو صفتونه د خلکو په خوله وو په تابلو کې یو ماشوم د پسه له شانه رالوېدلی پړی یې هم د ماشوم په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي او ماشوم چې ژبه یې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سور شوی او له ډېرې مینې یې د پسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په چمن کې د کوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی او له خېزسره یې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه هر څومره منډې وهي له شانه یو څه ورپسې تړل شوي دي او نه ترې خلاصېږي په دې تابلو څوک دومره زړنه پوهېږي خوله ژور فکر نه وروسته دیوه کوچني ماشوم او یوه ضدي پسه د مینې د کیسې له انجام نه خبرېږي ساحل خپله هم په دغه تابلو کې کارېدلي هنر ته حیران وو او په ننداتون کې یې د خلکو د بې ساري مینې . او تشویق له کبله ورته هغه تولې شېبې د خیال په څېر ښکارېدې
په خپل مېز یې اېښې تابلوګانې سمې کړې او له ځان سره یې غلي غلي کومه سندره زمزمه کوله شاته یې ډډه ووهله او تر ژبې لاندې یې په خندا وویل
(چاویل چې کوږ بار تر منزله نه رسېږي))
ام......زه وایم زما اصلي تابلوګانې که هلته یو سم کتل څه چې د خلکو زړونه به له خندا ورته وچوي او په . څپېړو څپېړو به زمانه هم کومه بې رنګه او بې خونده تابلو جوړه کړي
دا ټول د هغه لېونۍ زور دی چې تابلوګانې یې د شهرت اسمان ته وخېژولم د ښار په شتمنو خلکو کې را ځم د هغې په څېرنجونې راته اوس هر ځای سلام کوي خو د لا خبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې د ضدي پسه تابلو ساحل د خلکو په وړاندې چېرته ورسولو او د مینه وال د چکچکو شور یې اوس هم له غوږونو نه دی وتلی په همدې فکرونو کې وو چې د کوټې ورټک ټک شو یوه ښکلې نجلۍ رانو ته ټوله په سروجامو کې نغښتې وه خو په تندي کې پرېشاني او خفګان دواړه له ورایه بربښېدل د ساحل په لیدو یې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام یې وکړ او د سلام د مېزمخې ته ودرېده مخ یې لوڅ کړ او ساحل ته یې وکتل
......مبارک بیا هم
ساحل خپل تندی تریو کړ او مېز په سر له رنګ لړلو کاغذونو سره بوخت شو
.بیا یې تر ژبه لاندې ځواب ور کړ
د څه مبارکي نږدې وو چې خلک مې په تابلو پورې وخاندي ،داځل خو نه تابلو وه او نه ما بلو چې ته بیا مبارکي هم راکوي هسې بې ځایه دې دومره زحمت پرې اېستلی وو او بیا دلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ما و شرموې د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه او بیا یې ساحل ته راوکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دروغجنه ماهمدا شېبه په تلوېزيون کې وکتل چې په نندراتون کې زمادضدي پسه تابلوته لومړی مقام ورکړل شو تابیاهم زماسره جفاوکړه
تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلی تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بیاهم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده
زه دشهرت وږې نه یم یوازې ستامینه غواړم تاهغه ځل اوددې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزيري راکولوپه ځای دروغ وویل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپيسو نه څه وغواړم دنجلی اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکريږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه یم ته یونقاش نه یې یودروغجن یې دوره نه بهرپه انګړکې یواوازجګ شو ساحل وخندل خوبیایې زرځان جدي کړ په منډه له څوکی پاڅېد انګړته ورغی نجلی په انګړکې پړمخې په خوروورو تابلوګانوپرته اوڅوتابلوګانې یې په اوښکې لمدې کړې وې
۱۳۸۸-۲-۴
ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکریزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ ځیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نېکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوړبنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی
دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې
وړانګې ته چې نور دهغوی خندا ګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاځېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډ ډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه ځاځکی دځراغ رڼا ته وځلېدل دنېکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاځېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده دسپوږمۍ رڼا ته هرڅه روښانه ورته ښکارېدل دځاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شېبه یې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دځاه تر څنګ دکلا دېوال ته د دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانۍ په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخندا ګانو آوازونه دنکریزو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به یې په غوږ ومنډله
څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دځیراغ رڼا ته عجیبه ښکارېده دواړه لستوڼی یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په څنډه بند وو دانګړ خوا ته .په بیړه راغله دلوړې برنډې په سر ودرېده
! وړانګې وه وړانګې
څه شوې؟ چېرته یې؟
وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو څخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا .به سلګو واخیسته
مرجانې ابۍ بیا نارې کړې
!وه وړانګې
څه بلا وخوړې......... څه شوې ولې غږ نه کوې؟
وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاځېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی
څه وایې دغه یم دځا په غاړه
را شه لېونۍ لاس دسور کړه
نه ادې نه یې سور کوم
وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی
...ادې ورکې کړه نه یې سور
مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیرۍ نکریزې را لېږلې دي چې تر اوسه به چا لاس نه وي پرې سره کړی.

نه ادې زما نه خوښېږي لاس مې همداسې سپین ښه دی.

مرجانه ابۍ له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندي ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم

مرجانه ابۍ او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپږمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې ایښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.

مرجانې ابۍ د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...

مرجانه ابۍ په قهر شوله

وه تندر د و هه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خویو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابۍ غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شېبې په خیال کې ور وګرځېدې.

*****

الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش وو په کور کې یې څاڅکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابۍ (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلي په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په ببخ اره کړې وي څه چې نوره لاړه خپلې همځولې پېغلې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې سترې مشي یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلي دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تیږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې سترګې ولګېدې چې دې غږه په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ، یو یو څاڅکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.

یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې او نورې مجبورۍ ټول ببل ببل ور په یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ګړۍ به يې دکور دروازې ته کتل او دخپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله دکلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې ورلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سرکې يې دسپينو تارونو زرغونېدل، چې تر نن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.

داټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لږ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پاڅېده.
۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راته څراغ مې ګل کړ خپلې د خوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې څو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکیه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تیاره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پیدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تیاره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په یاد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښارته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جیب مې لاس و وهلو د کلیانو اوږد زنځیر مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې یوه غټه کیلي مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بیا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمایلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او د کلیانو اوږد زنځیر مې په ګوتو کې اړولو را اړولو د کور ټول غړی مې ویده وو په کړکیو پردې کش وې په اوږده دهلیز کې بې دهغوی له خرارې بل څه نه اورېدل کېدل د خوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته د خپلې خونې په خوا راغلم یوه بله کیلي مې په کلپ وازمایله داځل یې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ویل او خونې ته ور دننه شوم نه پو هېږم چې نن شپه ولې برق نهٔ را غلی چې هره خوا تپه تیاره وه کنه هسې خو ځوان وم سترګې مې روغې رمټې وې یواځې دخوب ښاپریان پرې ناست وو.

تاسې به وایې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې یوې لرې سیمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی وو اوبل دا چې نن مې هم تر نیمې شپې دموټر په کرایه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل.

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څو ځله مې اوږده سا واخیسته پلار مې په وړو کتوب کې څو کلیمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بیړه و ویلې په سترکو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څو ځله پړمو ښکو واخیستم او بېرته به را ویښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار یو څه اوچت ؤ له ځایه ور پاڅېدم په تیاره کې ورو وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بیا تر غوږ شو نه پو هېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دو مره پوه شوم چې غږ د کلا دلویې دروازې شاته دی ها خوا مې یو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل دیوه په لاس کې زوړ تیلې څیراغ ؤ او بل یې تر څنګ غلی ولاړ ؤ یو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی ودرېدم بیا مې پرې غږ کړ.

څوک یې؟

له څه چوپ تیا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر یو

بیا مې ترې وپوښتل

چې مسافر یاست دلته څه کوئ؟

هغه نفر چې تېلی څیراغ یې په لاس کې ؤ لږ څه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز یې و ویل:

استاده مړی راته شوی یوازې ستا مرسته غواړو.

دهغوی څبرې رېښتیا هم راته خواشینې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنی په کوم نیت د دلته را غلی وی له دروازې نه ورو وتلم له هغوی سره مې سترې مشې وکړل څبرې یې رېښتیا هم دبل ډول خلکو نه وې چې سړی د وېره ترې ولری.

بیا مې ترې وپوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وروڼو څه کیسه ده ؟

!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چي ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دښار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډیر ژر بل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې ته دقبر کیندلو او ضروری شیانو دوړلو لپاره ورسوې.

هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوېد هو مو ترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کېږی دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه.

ما چې دهغوی دا خبرې وا ورېدې نو ما ته هم دیو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودرېده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په همداسې شپه ټکولې وې .

په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالی مې واغوستل په دهلېز کې چې را تېرېدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه راباندې غږ کړ استاذه خدای دخیر درکړی رېښتیا چې همدردی لرې ببیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو

دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غوندې رېږه یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم ددوی ملګری ؤ دسړک څنګ ته یې خو غټې غټې پرېښې، دوه بیرغونه، دوه کولنګ او چړی ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ.

دوی ډېر سترې مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل.

زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو خو شیبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې خو داڼې لوی لوی هډوکی هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بیرته ځان کور ته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمونښکې وړی وم څو شیبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خوا ته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خوا ته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې یې را ته په یوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نه ؤ هر څو مې چې چیغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو یې دکیندل شوی قبر په خوا ور واخیستلم او په ډېر قوت یې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې توري بلاوې راته ښکارېدې هر یوه پرښې را وړلې او زما په سر یې اېښودلې یوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بیا مې یوه چیغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز اوچت نه شو دهغوی څخه یو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري یې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه یې زما له جیبه وښکلې او په کړسنده خندا یې وویل.

بد بخته زمونږه پیسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شو ل او یوه بله پرښه یې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل یې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په یو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تیاره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچریو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټ په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چیغې و وهلې خو هېڅ فایده یې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ایله یوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو یې لا د هدیرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښولو پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تویدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بیا سر را پورته کړ خو ټک یې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وینې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په یاد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړي خو زما غږ نه ورځي بیا ور را خلاص کړي ګوري چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځایونه را پسې وګوري خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوی.

له دغه لنډ فکر څخه مې بیا یوه چیغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پیل وکړ او خپله ملامتي مې بېرته په خپل ځان وراچوله همداسې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندي را ولوېده او لویه چیغه مې وکړه په خپله چیغه له خوبه را ویښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس یې زما په تندي اېښی ؤ.

دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل یو څو پاڼې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو اونیکمرغیو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي رانښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بدمرغیو په وړاندې په ټېنګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې ډېر ځله د بشر بر خلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې دافغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه اوازونه او هیلې یې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه را وروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات راونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېرځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زوروا کوله وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ورکړې. دلنډو کیسو تر څنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوبې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او درازاو نیاز ډېرخواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېرزورور دی او یو پټ درداو ځوړلني په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ما ته د تکړه شاعر پیر محمد کاروان لنډې کیسې را یادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې را ټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. د ولسمشراند یښنې کیسه د اوسني حالت انځوروړاندې کوي او زموږ د مشرانو هغه بې باورې چې د دوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او د دواړه ترمینځ یې د ېوال د رولی وړاندې شوی ، مزدوري د یوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه د واټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي. سپین د ېوالونه د یوه کلي نه د کلیوالو د کو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې د خپلې فوځې اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

د ځنګل ماران د یوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وايي)) د مارګیر مرګ له ماره وي ((

وه د تورو غرو شپونکیه دا د یوه خواراوبې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې د کلیوالو د مهربانۍ لاندې رالویږي خو اخېر د بهرنیانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره یو ځای و ژل کېږي په کیسه کې د کلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي او د ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو څوک يې نه پېژني بېرته نهيلی روانېږي او پرمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه او ورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينوارې ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يو او بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپانه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستۍ برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک او پاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم نښه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کېويني او دتندي دزخم په نښه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زمونږ دهېواد دزندانونو انځوردی او په زندان کې دماشومانو ژوند څرګندي چې دښوونې او روزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې داپه پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټپې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيدا کېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسو لوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونو په څېرله خوندورونثرونو هم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم او په دې ډګرکې يې دلابريا او پرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتانداوسه.

مجيب رحمن احساس

ننګرهارپوهنتون

ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library